

РЕШЕНИЕ

№ 29470

гр. София, 23.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в
публично заседание на 30.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **5154**
по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - 178 АПК.

Образувано е по жалба на Д. С. Г., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез
адв. Д. Т. от САК, срещу Заповед № РД-10-13 от 21.04.2026г., издадена от изпълнителния
директор на Национална служба за съвети в земеделието (НССЗ), с която му е наложено
дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение.

Жалбоподателят претендира за незаконосъобразност на оспорената заповед поради неспазване на
установената форма, съществени нарушения на административно производствените правила,
неправилно приложение на материалния закон и несъответствие с неговата цел. Визира
нарушения на чл.93, ал.1 и ал.2, чл.94, ал.1 и чл.97, ал.1 от ЗДСл. Навежда доводи, че в акта
липсват мотиви защо дисциплинарнонаказващият орган (ДНО) не приема обясненията на
уволнения служител, дадени по всеки един сигнал, а приема априори, че твърденията изложени в
тях са верни, с което е нарушено правото му на защита, доколкото в оспорената заповед просто се
преповтаря съдържанието на депозираните сигнали срещу него. Намира за нелогично
постъпването на сигнали в един и същи ден в деловодството на НССЗ предвид факта, че
работните места на тези служители са в териториалните офиси на администрацията. Независимо,
че касатели недоказани събития, случили се години назад във времето, сигналите били депозирани
едновременно и в точно определен момент, с цел да бъде дискредитиран жалбоподателят.
Поддържа, че винаги е получавал оценки за изпълнение на длъжността „Изпълнението е над
изискванията“, поради което не било логично подателите на сигналите да търпят в продължение
на години Г. да проявява грубо, невъзпитано и укоримо поведение спрямо тях. Тези
обстоятелства, както и подмяната на състава на Дисциплинарния съвет (ДС) при НССЗ в рамките

на два дни, указвали на умишлено създадена организация единствено с цел неговото дискредитиране и образуване на дисциплинарно производство срещу него, завършило с налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание „уволнение“. Счита, че посочените в заповедта нарушения на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация (КПСДА) не са подкрепени с доказателства и са в противоречие с оценките, давани му в годишните и тримесечните атестации. Твърди, че образуваното дисциплинарно производство е формално, необективно, непълно и не е проведено всестранно, а почива на предварително организирани и депозириани сигнали от 13 служители на администрацията. Навежда доводи, че изслушването му е формално без да му е дадена възможност да защити позицията си срещу всеки един сигнал. Сочи, че в Дисциплинарния съвет участва един от подателите на сигнали, който би следвало да се отведе от дисциплинарното производство – К. К.. В заключение навежда доводи, че дори да се приеме, че е налице някакво нарушение от негова страна, то наложеното му наказание не отговаря на тежестта му в нарушение на принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК.

Претендира се отмяна на заповедта и присъждане на разноски. Подробни съображения излага в писмени бележки от 10.07.2026 г., чрез адв. Т.. В тях навежда доводи относно състава на ДС при НССЗ и твърди, че производство, водено от такъв орган, е лишено от правна стойност и не може да служи като основание за налагане на дисциплинарно наказание. Счита, че е нарушено правото му на защита, като не са му предоставени събраните материали и сигнали. Навежда доводи за конфликт на интереси с членове на ДС, както и, че процедурата по изслушването му както пред ДС, така и пред ДНО, е била формална, без да му е предоставена реална възможност за защита. Дава конкретни примери за противоречие между хартиения и електронен вариант на изслушването му във връзка с процедурата по чл.93, ал.1 от ЗДСл. Твърди, че за част от сигналите е изтекла давността по чл.94, ал.1 от ЗДСл, а другите, приети за доказани нарушения, не указват на налагане на най-тежкото наказание дисциплинарно уволнение в нарушение на чл.91, ал.1 от ЗДСл. Излага подробни съображения по всеки един от сигналите.

Ответникът изпълнителен директор на НССЗ оспорва жалбата, чрез адв. Д., в открито съдебно заседание, в писмен отговор на жалбата от 04.05.2026 г. и в писмена защита от 09.07.2026 г. Навежда подробни съображения, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в установената форма, при спазване на процесуалния и материален закон и в съответствие в неговата цел. Твърди, че уредената в ЗДСл процедурата е изпълнена стриктно, като всеки един от сигналите е връчен на Д. Г. и му е предоставена възможност да отговори писмено по тях. Излага доводи, че сигналите са постъпили в периода от месец юли 2025г. до месец март 2026г., а не в един и същи ден, но са предоставени на ДС по този начин. Намира оценките за работа на Д. Г. са ирелевантни, доколкото същите се предоставят за компетентност, а дисциплинарно нарушение е наложено поради нарушение на етичните правила. Посочва, че Дисциплинарния съвет е бил попълван поради отсъствие и пенсиониране на негови членове. Сочи, че Д. съвет е събрал всички жалби, поискал е разяснения по някои от тях, които са били недостатъчно ясни и конкретни, обсъдил е всички факти, за които има видеозапис от срещата на „Био вселена“, всички факти са били преценени внимателно и за всеки от тях е взето становище за кои от тях има доказателства и за кои не. С доводи от съдържанието на депозираните жалби твърди липса на нарушение на чл.6 от АПК, тъй като недопустимото поведение на служителя не било инцидентен случай, а системно налаган тормоз над подчинени и колеги на Г., вкл. било демонстрирано публично, пред външни хора, което е уронило авторитета на учреждението.

Административен съд София град, като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Със Заповед рег. № РД-08/03-34 от 24.02.2026 г. на изпълнителния директор на НССЗ, във връзка

с постъпили писма - жалби/сигнали, е наредено на председателя на Дисциплинарния съвет в НССЗ, в срок до 04.03.2026 г., да образува дисциплинарно дело срещу Д. Г. директор на Главна дирекция „Териториални областни офиси“ (ТОО), както и в срок до 27.03.2026 г. да изготви и приеме решение, което да съдържа становище относно наличието на основание за налагане на дисциплинарна отговорност на служителя.

ДС при НССЗ е провел заседания, за които са съставени протоколи, като в заключителния Протокол № 7 от 01.04.2026 г. са описани всички постъпили сигнали срещу служителя, респ. са формирани изводи, че по част от тях фактите са доказани и представляват нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл.89, ал.2, т.1, т.3 и т.5 от ЗДСл, поради което и на основание чл.96, ал.3 от ЗДСл е отправено предложение до изпълнителния директор на НССЗ на Д. Г. да бъде наложено дисциплинарно наказание „Уволнение“.

Издадена е оспорената Заповед № РД-10-13 от 21.04.2026г. на изпълнителния директор на НССЗ, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение за поведение, подробно описано в 13 пункта. ДНО е приел, че описаното в заповедта поведение на служителя съставлява дисциплинарно нарушение по чл. 89, ал.2, т.1, т. 3 и т.5, във връзка с чл.2, т.9 и т.11, чл.14, ал.1 и ал.3, чл.16, ал.2, чл.17, ал.1, ал.2 и ал.3 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация (КПСДА), поради което на служителя е наложено дисциплинарно наказание по чл. 90, ал. 1, т. 5 от ЗДСл „уволнение“ и на основание чл. 107, ал. 1 ,т. 3 от ЗДСл е прекратено служебното му правоотношение.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

В жалбата се съдържа признание, че оспорената заповед е връчена на служителя на 22.04.2026 г. Жалбата срещу нея от 04.05.2026г. е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, вр. чл.124, ал.1 ЗДСл, от легитимирано по смисъла на чл.147, ал.1 АПК лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, по следните правни съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр. чл.146 АПК, съдът констатира, че актът е издаден от компетентен административен орган по чл.92 ЗДСл и чл.6, ал.1, т.7 от Правилника за устройството и дейността на НССЗ – органа по назначаване в Службата. Противно на твърденията в жалбата, мотивите на акта съответстват на изискването по чл.97, ал.1 от ЗДСл, вкл. с описание на извършените дисциплинарни нарушения, с посочване на датата и мястото на извършването им, обстоятелствата, при които са извършени, доказателствата, които ги потвърждават, служебните задължения, които са нарушени виновно и правното основание за вида на наложеното наказание. В заповедта ясно и безпротиворечиво е посочена формата на вината – умисъл и са обсъдени предоставените от служителя писмени обяснения. Съдържанието на оспорения акт предоставя възможност на наказания служител да организира защитата си и на съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност, поради което доводите в жалбата за допуснато отменително основание по чл.146, т.2 от АПК, вр. чл.97, ал.1 от ЗДСл, са неоснователни. Налагането на най-тежкото дисциплинарно наказание едновременно с прекратяване на служебното правоотношение не е в нарушение на закона, а широко възприета практика, водеща до яснота относно датата на прекратяването.

По силата на чл.94, ал.1 от ЗДСл дисциплинарни наказания се налагат не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му, като тези срокове не текат, когато държавният служител е в законоустановен отпуск (чл.94, ал.3 от ЗДСл). Приема се трайно в съдебната практика, че по-краткият 2-месечен срок от откриване на нарушението се поглъща от по-дългия 1-годишен срок от извършването му. За целите на спора изложеното означава, че дисциплинарно наказание може да се наложи за деяния, извършени най-

много една година преди налагане на наказанието. Доколкото в случая наказание е наложено на 21.04.2026 г., то е дължим извод, че дисциплинарната отговорност на служителя не може да бъде ангажирана за деяния (действия или бездействия), извършени преди 21.04.2025 г., който период е съобразен с оспорената заповед. В административната преписка липсват данни за ползван от служителя платен годишен отпуск съобразно чл.94, ал.3 от ЗДСл.

Съгласно чл.96, ал.1 от ЗДСл преди да наложи дисциплинарно наказание по чл. 90, ал. 1, т. 4 и 5, дисциплинарно наказващият орган взема становището на дисциплинарния съвет, който образува дисциплинарно дело по негово нареждане. Процесното дисциплинарно производство е образувано със Заповед рег. № РД-08/03-34 от 24.02.2026 г., изменена със Заповед №РД-03- 62 от 25.03.2026 г., издадени от органа по назначаване в НССЗ. Становището на помощния орган е обективизирано в Протокол № 7 от 01.04.2026 г., с което съдът приема, че е спазена процедурата по чл.96, ал.1 от ЗДСл относно полагане на началото на дисциплинарното производство и вземане на становището на ДС при НССЗ.

В разпоредбата на чл.95 от ЗДСл са разписани правила за състава и дейността на ДС в администрацията, които предвиждат, че същият се определя в състав от трима до седем редовни и двама резервни членове, които са държавни служители, като най-малко един от редовните членове на дисциплинарния съвет трябва да е с юридическо образование, освен в случаите, когато в администрацията няма държавен служител с такова образование. В конкретния случай, К. К. – главен експерт „правни дейности“ в отдел „ФДУЧР“ на дирекция „АФД“, е бил служител на ДС с юридическо образование, но е подал молба за напускане на ДС, поради което е освободен. Жалбоподателят не твърди в ответната администрация да има друг конкретен служител с юридическо образование, поради което съдът приема, че отпадането на служителя с юридическо образование от състава на ДС попада в хипотезата на чл.95, ал.1, изр.2, предл. последно от ЗДСл - освен когато в администрацията няма държавен служител с такова образование, поради което замяната на К. К. като редовен член на ДС в НССЗ не указва на липса на безпристрастност в състава на ДС като съществено процесуално нарушение и самостоятелно основание по чл.146, т.3 от АПК за отмяна на заповедта за дисциплинарно уволнение.

По силата на чл.95, ал.4 от ЗДСл ДС разглежда дисциплинарните дела в състав от всички редовни членове на съвета. При отсъствие на редовен член, както и в случаите, когато срещу него е образувано дисциплинарно дело, органът по назначаването определя кой от резервните членове трябва да го замести. Съдът намира разпоредбата за спазена, доколкото ДС при НССЗ е заседавал в състав от редовните си членове, като единствено на 24.03.2026 г. е имало обективно основание за заместване на редовен от резервен член. Съгласно чл.96, ал.3 от ЗДСл ДС приема решения с мнозинство от две трети, което изискване е спазено във всички представени по делото протоколи от заседания на ДС.

Във връзка с възраженията на жалбоподателя относно състава на ДС при НССЗ е представена Заповед рег.№ РД-08/03-160 от 04.07.2024 г. на изпълнителния директор на НССЗ, с която е назначен състав на ДС за срок от три години, както следва: председател И. Т. – главен секретар, заместник председател Н. Н. – началник на отдел „ФДУЧР“, дирекция „АФД“, постоянни членове: Б. Н. – началник на отдел „АОСД“ в дирекция „АФД“, В. В. – главен експерт „човешки ресурси“ в отдел „ФДУЧР“ - дирекция „АФД“, К. К. – главен експерт „правни дейности“ в отдел „ФДУЧР“ на дирекция „АФД“, както и резервни членове: П. Б. – главен директор на Главна дирекция „Мобилни общински офиси“ (МОО) и Е. К. – главен експерт „човешки ресурси“ в отдел „ФДУЧР“ на дирекция „АФД“.

Със Заповед рег.№ РД-08/03-29 от 19.02.2026 г. на изпълнителния директор на НССЗ към състава на постоянните членове на ДС към НССЗ е добавен Д. В. – директор на дирекция „АПИО“, с

което членовете на ДС стават общо 6, като поради прекратено служебно правоотношение на резервния член Е. К., същата е заменена с И. К. – старши експерт „човешки ресурси“ в дирекция „АФД“.

Със Заповед рег.№ РД-03-32 от 24.02.2026 г. на изпълнителния директор на НССЗ и поради постъпило искане за напускане на ДС от К. К. – същият е отстранен от състава на ДС. На негово място, като постоянен член на ДС е определен Б. С. – главен експерт „информационни дейности“ в дирекция „АПИО“. Със същата заповед е определено в състава на ДС при НССЗ да бъдат назначени 6 редовни членове, единият от които е с юридическо образование, при наличие на такъв служител, сред които председател и заместник председател.

Със Заповед рег.№ РД-08/03-54 от 18.03.2026 г. на изпълнителния директор на НССЗ и във връзка с прекратяване на служебното правоотношение на И. Т. – главен секретар на НССЗ е изменен състава на ДС, както следва: председател Н. Н. – главен счетоводител, дирекция „АФД, заместник председател Д. В. – директор на дирекция „АПИО“, постоянни членове: Б. Н., В. В., Б. С. и И. М. – финансов контролор при НССЗ, при което съставът на ДС отново е от 6 редовни членове. Становището на ДС при НССЗ, обективизирано в протокол № 7 от 01.04.2026 г., е взето с мнозинството по чл.96, ал.3 от ЗДСл – две трети, което изисква положително мнение на 4 от редовните членове. В случая, становището е взето с гласовете на Б. С., Д. В., Б. Н. и И. М..

На 24.03.2026 г., предвид възникнал внезапен и неотложен проблем, със Заповед № РД-08/03/58 от 24.03.2026 г. на изпълнителния директор на НССЗ е наредено В. В. да бъде заменена от И. К. като член на ДС. На 25.03.2026 г. В. В. е възстановена като член на ДС.

Съдът приема, че е имало обективни причини за промяна в състава на ДС при НССЗ – пенсиониране на И. Т. и искане за освобождаване от К. К.. В протоколите за проведени 7 заседания на ДС е спазено изискването съветът да заседава в състав от редовните си членове, като на 24.03.2026 г. е имало обективно основание за замяна с един от резервните членове, за което е издадена заповед от органа по назначаване. К. К. е бил освободен от ДС, поради което твърденията за негова заинтересованост са ирелевантни. Наведените от жалбоподателя доводи за заинтересованост на един от редовните членове на ДС - Д. В., ще бъдат обсъдени при материалната законосъобразност на заповедта, с оглед преценка в каква връзка на служебна зависимост с Д. В. са служителите на НССЗ, подали основателни сигнали срещу жалбоподателя. Изцяло в оперативната самостоятелност на органа по назначаване, предвид разпоредбите на чл.95, ал.1-3 от ЗДСл е да определи състав на ДС и правила за работата му, поради което са неоснователни доводите на жалбоподателя, че добавянето на Д. В. е в разрез с правилата. Не намира опора в закона и твърдението му, че ДС е правораздавателен по своята същност орган в администрацията и липсата на юрист в неговия състав го прави неспособен да извършва законосъобразна правна квалификация на деянията. Както вече се посочи, ДС е помощен орган, а становището му не е обвързващо за ДНО.

Императивната разпоредба на чл. 93, ал.1 от ЗДСл вменява задължение на ДНО преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител и да му даде срок за писмени обяснения, като събере и оцени посочените от него доказателства. С цел осигуряване правото на защита на уличения служител съдебната практика е наложила съответно тълкуване, че нормата ще бъде спазена, ако служителят е запознат *в пълнота с дисциплинарното обвинение*, респ. му е предоставена възможност да даде обяснение по него.

В случая, на служителя е изпратено писмо-искане *без номер и дата*, но с данни за връчване на Д. Г. на 11.03.2026 г. (л.92-94). Към писмото са приложени 16 броя

постъпили жалби/сигнали (Приложение №№ 1-16) и изискана от ДС допълнителна информация по тях (Приложение №№ 17-31). На Г. е предоставен срок до 20.03.2026 г., 16:00 часа, да предостави писмени обяснения във връзка с твърденията за извършени нарушения. В допълнение, същият е уведомен за насрочено изслушване от ДС на 24.03.2026 г., в 13:00 часа.

Служителят е предоставил Обяснения рег. № ЦУ-03-375 от 20.03.2026 г. *по всеки от подадените срещу него сигнали* (4 от тях са обединени в общ сигнал под № 1). За всеки от сигналите Г. е посочил, че в тях му се приписват думи, които не е отправял, или преиначават казаното от него, поради което изопачават действителната фактическа обстановка, или имат за цел да го наклеветят и уронят престижа и достойнството му.

На проведено на 24.03.2026 г. заседание на ДС Г. е представил болничен лист, поради което същият не е бил изслушан. Съветът е взел единодушно решение да му се предостави възможност да бъде изслушан, за което да се предложи на изп. директор на НССЗ да удължи срока за изготвяне и приемане на решение от ДС.

Изслушването на служителя от ДС е извършено на негово заседание от 31.03.2026 г., в 14:22 часа, обективизирано в Протокол № 6. На това заседание служителят е уведомил Съвета, че и към момента на изслушването не са му предоставени всички материали по преписката, включително протоколи от проведени заседания на ДС, въпреки отправените от него писмени искания, което затруднявало правото му на защита. Г. е съобщил, че поддържа изцяло писмените си обяснения, както и, че ще съдейства за изясняване на всички факти по жалбите, но оспорва твърденията в тях като недоказани и основани на субективни възприятия. На изрично зададени му конкретни въпроси, г-н Г. е отговорил, че всичко, което смята, че следва да даде като отговор, вече го е предоставил в писмените си обяснения, като е помолил, при наличие на допълнителни въпроси, същите да бъдат зададени от членовете на ДС в писмен вид, за да подготви защитата си.

В допълнение, на 07.04.2026 г. на Г. е връчено писмо-покана рег. № ЦУ-03-474 от 07.04.2026 г. от изпълнителния директор на НССЗ, с което му се изискват обяснения по реда на чл.93, ал.1 от ЗДСл. Приложен е Протокол рег. № ЦУ-03-544 от 17.04.2026 г., обективиращ проведено на 09.04.2026 г., в 10:30 часа, изслушване на служителя от изпълнителния директор на НССЗ. Съдържанието на протокола е указание, че органът по назначаване е запознат с писмените обяснения на Г. рег. № ЦУ-03-375 от 20.03.2026 г., представени пред ДС, което ясно личи от начина на задаване на въпросите – има ли нещо, което служителят да добави към вече предоставените писмени сведения.

Противно на твърденията на жалбоподателя съдът приема, че процедурата по чл.93, ал.1 от ЗДСл не е изпълнена формално от ДНО. След като на служителя е предоставена т. нар. „последна дума“ – възможност да добави нещо към вече изложеното от него в писмен вид, видно от съдържанието на протокола, същият не излага различни обяснения. В идентичен смисъл е позицията на служителя по време на изслушването му от ДС – поддържа писмените си обяснения и претендира за задаване на въпроси в писмен вид. И пред ДНО, жалбоподателят препраща към вече предоставените от него писмени обяснения и посочва, че многократно е изискал да му бъдат предоставени всички доказателства, събрани в хода на дисциплинарното производство, но такива не са му предоставени, както и, че *„след като се е запознал обстойно с всички подадени сигнали*, счита, че срещу него е предприета организирана кампания за уронване на престижа му и злепоставяне на доброто му име като професионалист“.

Действително, с писма рег. № ЦУ-01-171 от 26.03.2026 г. и рег. № ЦУ-01-176 от 30.03.2026 г. (л.125-126) Г. е поискал предоставяне на оригинални електронни документи – писмата/сигнали, електронни справки от деловодната система на НСЗЗ, както и всички материали от дисциплинарното производство. Напълно необосновано, с писмо рег. № ЦУ-01-171-1 от 31.03.2026 г. председателят на ДС изисква от служителя да посочи правното основание на задължението на ДС за предоставяне на материали от дисциплинарното производство. От една страна това е така, тъй като участващите в производството лица навеждат единствено фактически твърдения, но нямат задължение да посочват правното основание за това, което е изцяло в задълженията на органа, водещ производството. От друга страна, правото на защита на лицата е гарантирано с разпоредбите на общия процесуален закон – АПК, който в чл.34 и чл.35 от АПК урежда гаранции за участието на страните в производството, задължението на органа да ги запознае с всички събрани доказателства, респ. правото на страните на допълнителни възражения. Независимо, че дисциплинарното производство се развива по специален закон – чл.89-чл.99 от ЗДСл, при липсата на изрична уредба в него, вън от съмнение е приложението на общите разпоредби на чл.34-чл.36 от АПК към всяко административно производство, вкл. и дисциплинарното такова.

Съответно, с писмо рег. № ЦУ-03-491 от 09.04.2026 г. на изпълнителния директор на НССЗ Г. е уведомен, че *липсва правно основание на служителя да бъдат предоставени исканите от него документи и справки, вкл. протоколи от заседанията на ДС.*

Дължим е извод, че дисциплинарно разследващият орган неправилно е отказал на уличения служител исканите от него протоколи от заседания на ДС. Тук е мястото да се отбележи, че Г. е поискал предоставяне на жалбите/сигнали в електронен вид, но тъй като същите са му предоставени на хартия, вкл. с допълнително събраните от ДС доказателства по повод на допълнително изискани обяснения от жалбоподатели и посочени от тях свидетели, съдът намира, че непредставянето на оригинални електронни документи не е довело до накърняване на правото на защита на Г.. Дисциплинарното обвинение не се основава на справки от деловодната система на НСЗЗ, поради което и непредоставянето на такива не се е отразило на правото на защита на лицето.

Съдът приема, че съдържанието на протоколите за проведени заседания на ДС не съдържа информация, различна от подадените сигнали/жалби и допълнително събраните по тях доказателства. Вярно е, че в протоколите се съдържат коментари на членовете на ДС по тези доказателства, но от една страна – по силата на чл.96, ал.3 от ЗДСл помощният орган предоставя единствено становище, което не е задължително за ДНО. От друга страна, крайното решение на ДС е обективизирано в Протокол № 7 от 01.04.2026 г. и в голямата си част е възпроизведено в оспорената заповед, правото на защита срещу която е гарантирано чрез съдебното ѝ обжалване, в което, извън допуснатите двама свидетели, жалбоподателят не ангажира доказателства, които да е бил възпрепятстван да представи в хода на дисциплинарното производство. Дължим е извод, че тезата за незапознаване с доказателствата, събрани в хода на дисциплинарното производство, е единствено защитна таза с цел обосноваване на допуснати съществени процесуални нарушения, за каквито по делото липсват данни. Чрез връчването на сигналите и допълнително събраните по тях от ДС доказателства жалбоподателят е запознат в пълнота с всички факти и обстоятелства по дисциплинарното обвинение, респ. му е осигурена възможност да предостави по тях

писмени обяснения, от което право той се е възползвал.

На следващо място, при устното си изслушване пред ДС и пред ДНО жалбоподателят не е навел нови факти и обстоятелства, нито е поискал събиране на допълнителни доказателства. Не съществува правно задължение както за ДС, така и за ДНО, да формулира въпроси към уличения служител единствено в писмен вид. Напротив, употребеният в чл.93, ал.1 от ЗДСл и чл.96, ал.2 от ЗДСл глагол „изслуша“, а не например „да приеме писмени обяснения“ (напр. чл.206, ал.1 от ЗМВР), е указание за устно изслушване, което гарантира непосредственост на възприятията. Съдът приема, че чрез осигуреното изслушване пред ДС и пред ДНО на служителя е било гарантирано в достатъчна степен правото му за изложи защитните си твърдения срещу всички факти и обстоятелства от дисциплинарното обвинение. Обективен факт е, че при изпълнение на тази процедура, вкл. пред ДНО по реда на чл.93, ал.1 от ЗДСл, Г. е поддържал защитна теза, че желае запознаване с документите от административната преписка, но същият вече е бил запознат с тях – с жалбите/сигнали и поясненията към тях. Мотивите на оспорената заповед също са указание, че дисциплинарното наказание е наложено изцяло на база подадените срещу служителя жалби/сигнали, а не на другите, поискани от служителя доказателства, вкл. протоколите за заседания на ДС. Следва да бъде съобразено обстоятелството, че в писмените си обяснения рег. № ЦУ-03-375 от 20.03.2026 г. жалбоподателят е изложил позицията си по *всеки от подадените срещу него сигнали*. В допълнение, в устните си обяснения пред ДНО е посочил, че *„след като се е запознал обстойно с всички подадени сигнали*, счита, че срещу него е предприета организирана кампания за уронване на престижа му и злепоставяне на доброто му име като професионалист“. Дължим е извод, че на служителя е предоставена възможност да вземе становище по всички елементи от дисциплинарното обвинение, респ. същият е предоставил писмени обяснения и сам признава, че *се е запознал обстойно с всички подадени сигнали*, с което съдът приема, че императивната процедура по чл.93, ал.1 от ЗДСл е изпълнена по начин, който гарантира правото на защита на уличеното лице, респ. не е допуснато формално отменително основание на оспорената заповед.

Видно от съдържанието на Протокол от 10.03.2026 г., 13:00 ч., за проведено заседание на ДС, на което са присъствали всички редовни членове на Съвета, са обсъдени предоставени отговори на отправени от Дисциплинарния съвет искания за представяне на допълнителна информация, данни и/или доказателства. Членовете на ДС са изразили становища по представените доказателства и са взели решение г-н Д. Г. да бъдете изслушан - да даде обяснения по твърдените за извършени от него нарушения в 13:00 часа, на 24.03.2026 г.

На 23.03.2026 г., от г-н Д. Г. е представен болничен лист Е-2026-0483697, изд. на 23.03.2026 г. и уведомление с рег. №ЦУ-03-381 от 23.03.2026 г., с което информира ДС, че предвид невъзможността му да се яви на изслушване поради временна неработоспособност (болничен за гледане на болно дете), моли да се насрочи друга дата за провеждане на изслушването му, след края на болничния.

Видно от Протокол № 3 за проведено заседание на ДС на 24.03.2026 г., 13:00 ч., е докладвано постъпило писмено обяснение от г-н Д. Г. вх. №ЦУ-03-375 от 20.03.2026 г., с приложени доказателства. Взето е решение г-жа Н. Н. да изготви мотивиран доклад до изпълнителния директор на НССЗ, с молба за удължаване на срока за изготвяне и приемане на решение от дисциплинарния съвет, във връзка с образуваното дисциплинарно дело срещу г-н Д. Г..

Видно от Протокол № 4 от 25.03.2026 г., 14:00 ч., за проведено заседание на ДС, на което са присъствали всички редовни членове на Съвета, ДС единодушно е решил писмото-покана за изслушване да бъде изпратено на г-н Д. Г. по куриер с обратна разписка и на личната му електронна поща, както и бъде връчено на г-н Д. Г., на 30.03.2026 г., в оригинал от г-н Б. П. - редовен член на Дисциплинарния съвет, като самото изслушване да се проведе в 14:00 часа на 31.03.2026 г. Взето е решение да бъдат изискани допълнителни сведения от подателите на жалбите/сигнали, както и от посочени в тях свидетели.

Видно от Протокол № 5 от 31.03.2026 г., 10:00 ч., за проведено заседание на ДС, на което са присъствали всички редовни членове на Съвета, е обсъдено писмо с рег. №ЦУ-01-175 от 30.03.2026 г. с искане от г-н Д. Г. за отвод за член от Съвета поради *съмнения за служебен интерес и „връзка“* с подател на сигнал, който член *е в пряка служебна връзка (пряк ръководител) с един от подалите сигнал*. Членовете на Съвета единодушно са решили, че няма правни или етични основания за отвод на г-н Д. В., предвид което същият остава редовен член на ДС и негов заместник-председател. Обсъдено е писмо-искане с рег. №ЦУ-01-176 от 30.03.2026 г., с което г-н Д. Г. отново иска да му бъде предоставен достъп до пълната преписка по производството, вкл. *протоколи от проведените заседания до момента*, както и конкретно посочени отговори на отправените от дисциплинарния съвет искания за представяне на допълнителна информация, данни и/или доказателства. Разгледани са постъпилите писма-отговори, видеоматериал и проверка на г-жа Н.. Обсъден е запис на видео, визирано в подадения от г-жа Д. А. сигнал/жалба, който е без звук, предвид което не може да се чуят репликите който г-н Д. Г. произнася, но от него е установено, че в самото начало на събитието г-н Д. Г. става и се доближава до снимащия - г-жа Д. А., след което заснемането прекъсва и повече не е започнато. Г-н В. е посочил, че съдържанието на видеозаписа до голяма степен доказва твърдението на от г-жа Д. А., че г-н Д. Г. я е възпрепятствал да изпълни служебните си задължения, съгласно поставената от прекия ѝ ръководител задача, като предвид съдържанието на видеозаписа счита, че това действително се е случило. Г-н С., г-н М. и г-н П. се съгласили със становището на г-н В.. Г-жа Н. и г-жа В. посочили, че действително от изгледания видеоматериал се вижда, че след ставането от мястото си, г-н Д. Г. се насочва към г-жа Д. А., доближава се до нея и заснемането прекъсва, но не са сигурни за причината за прекъсването. Обсъдени са постъпили жалби от г-н Ж. Г. е вх.№ ЦУ-01 -109/23.02.2026 г. и от г-н К. В. с вх.№ ЦУ-01-109/23.02.2026 г. ДС е взел единодушно решение, че ще вземе окончателно становище по постъпилите доказателства след изслушване на обясненията на Д. Г..

Визираното съдържание на протоколите от заседания на ДС не указва, че в същите се съдържа информация, която да е послужила като фактическо или правно основание на дисциплинарното обвинение, поради което непредоставянето им на служителя в хода на дисциплинарното производство не указва на допуснато съществено процесуално нарушение по чл.146, т.3 от АПК като самостоятелно основание за отмяна.

Протокол № 7 ще бъде обсъден при обсъждане на материалната законосъобразност на акта.

Жалбоподателят навежда доводи за разлика между съдържанието на Протокол рег. № ЦУ-03-544 от 17.04.2026 г. за изслушване от ДНО и предоставения по делото аудиозапис, като смята, че хартиеният носител не отразява целия запис. Възраженията му са срещу вписването в хартиения носител на „липса на отговор“ от негова страна, което

означавало, че ДНО изкуствено е съчинил поведение на пасивност, каквото служителят не е имал. Не съответстват на съдържанието както на протокола, така и на аудио записа, твърденията на жалбоподателят, че е „активен и аргументиран“, доколкото неговите доводи са сведени единствено до това да поддържа предоставените писмени обяснения по всеки от подадените сигнали/жалби. Още по-малко се установява от коментираните доказателства, че „директорът е отказал диалог и е претупал процедурата“. Не водят до извод за неизпълнение на процедурата по чл.93, ал.1 от ЗДСл и доводите, че „умишленото унищожаване на електронния първоизточник компрометира изцяло интегритета на представения файл, а единственото вярно доказателство за проведеното изслушване остава представеният аудиозапис“. Дори да се констатира известни различия между носителите, вкл. наведените в писмената защита на жалбоподателя доводи за невъзпроизвеждане на хартиен носител на част от записа, то същите не са съществени и не обосновават формално изпълнение на процедурата по чл.93, ал.1 от ЗДСл.

По изложените съображения съдът намира, че в хода на дисциплинарното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл.146, т.3 от АПК като самостоятелно и формално основание за отмяна – такива, които съществено са накърнили правото на защита на лицето или ако не бяха допуснати, органът би постановил акт в противен смисъл.

По приложението на материалния закон относно нарушенията, посочени в отделните точки на Заповед № ЧР-03-40 от 23.04.2025 г.:

1.Относно постъпили жалби от г-жа А. М. е вх.№ ЦУ-03-254/24.02.2026 г., от г-жа А. Д. с вх.№ ЦУ-03-2546/23.02.2026 г., от г-жа Е. В. с вх.№ ЦУ-03-230/23.02.2026 г. и от г-жа М. Ц. с вх.№ ЦУ-03- 234/23.02.2026 г.:

В жалбите са съдържа информация за уронващо професионалното достойнство изказване и поведение от директора на дирекция „Териториални областни офиси“ г-н Д. Г. към експертите от мобилните общински офиси по време на годишна работна среща на НССЗ в Б. на **11.02.2026 г.** Цитирано е изказване на г-н Д. Г., че „мобилните офиси са абсолютно безполезни за НССЗ, както и експертите в тях също са безполезни и няма никакъв смисъл от тяхната работа за стопаните“. Г-н Д. Г. изразил мнение, че съществува проблем и обвинил за създаденото напрежение между ТОО и МОО г-жа М.. Г-жа А. М. била обвинена в „пълна професионална некомпетентност, незнаеща нищо и не правеща нищо“. Посочено е в сигналите, че подобно поведение на г-н Г. подронва авторитета на служителите и на службата като цяло, създава излишно напрежение сред служителите и противоречи на принципите на уважение, колегиалност и професионална етика. Отправена е молба за предприемане на необходимите действия за недопускане в бъдеще на подобно отношение и публични изказвания спрямо дейността и служителите на Мобилните общински офиси.

В обяснения си жалбоподателят посочва, че изложеното в сигналите не отговаря на действителната фактическа обстановка и е извадено от контекста на проведения разговор, като същото има за цел създаване на невярна представа за личността и професионалните му качества. В допълнение, случката е извън работно време. Твърди, че след като изразил мнение по дискутиран от служителите въпрос, г-жа М., явно провокативно и фамилиарно, се обърнала към него с въпроса „Д., ти защо не ни харесваш?“. Твърди, че не е изразявал лично мнение за нито един от колегите, докато в подадените сигнали му се приписват думи, които не е отправил към когото и които не

фигурират в неговия речник.

Видно от Протокол № 7 от 01.04.2026 г., в 10:30 часа, относно проведено заседание на ДС, всички членове на Съвета единодушно са приели, че твърденията на четиримата жалбоподатели са доказани, тъй като в обясненията на г-н Д. Г. има съществени противоречия, същият не представя доказателства, които да оборват твърденията на четиримата жалбоподатели, а поради факта, че четирима служители посочват идентични факти и обстоятелства, може да се приеме достоверността на същите, респ. с поведението си служителят е допуснал нарушение на чл.2, т.11, чл.14, ал.1, чл.16, ал.2 и чл.17, ал.2 от КПСДА.

В оспорената заповед е посочено, че на 11.02.2026 г., в [населено място], на терасата, при разговор с колеги (горепосочените жалбоподатели) г-н Д. Г. се е държал грубо, обидно и неуважително към тях. ДНО е приел, че твърденията на четиримата жалбоподатели са доказани, тъй като в обясненията на г-н Д. Г. има съществени противоречия, същият не представя доказателства, които да оборват твърденията на четиримата жалбоподатели, а и предвид това, че четирима служители посочват идентични факти и обстоятелства, не е известно някой от четиримата жалбоподатели преди случката да е имал лични конфликти с г-н Д. Г., липсвал доказан интерес четиримата жалбоподатели да дават невярна информация, обоснована на лично отношение или друга конкретна причина, поради което сведенията им са кредитирани като достоверни. Посочено е по-нататък в заповедта, че г-н Д. Г. не опровергава съдържанието на разговора, а напротив дори признава съдържанието му, като твърди, че думите му били извадени от контекста.

В допълнение, при проведените изслушвания г-н Д. Г. не съдействал на Дисциплинарния съвет, а при изслушването пред изпълнителния директор на НССЗ отрекъл да е извършил посочените в жалбите деяния - не е посочил нови доказателства и/или обяснения, като по същество не е отговорил на отправените му въпроси във връзка с извършените от него нарушения.

Въз основа на изложеното ДНО е приел, че с поведението си служителят е допуснал нарушение на чл.2, т.11, чл.14, ал.1, чл.16, ал.2 и чл.17, ал.2 от КПСДА.

Съдът кредитира като обективни предоставените пред съда показания на свидетеля очевидец А. М., която установява, че лично е подала сигнал относно поведение на жалбоподателя през месец февруари 2026 година на годишна работна среща в НССЗ в [населено място], когато в първия работен ден, около 19,00 ч., на терасата на хотела се събрали колеги от мобилните офиси към НССЗ. Към тях се присъединил г-н Д. Г., който започнал разговор около приключилия работен ден и предстоящите срещи между експерти от дирекция „Мобилни общински офиси“ (МОО) и експертите от главна дирекция ТОО, чийто главен директор е г-н Г.. По време на разговора г-н Г. се обърнал към колегите от мобилните офиси като им казал: „Вашата дейност е абсолютно безполезна за НССЗ, не работите добре и в полза на ТОО и като цяло не сте полезни за земеделските стопани“. В тяхна защита се намесила св. М.. Тази намеса предизвикала ответна реакция от г-н Г., който започнал да крещи на свидетелката пред всичките колежки, като й казал, че има проблем и това е М., както и, че тя е виновна за това, че експерти от мобилните и териториалните офиси не се разбират. Обвинил я пред колегите, че е некомпетентна, че не познава тяхната дейност, че не дава консултация на земеделските стопани, не извършва посещения в земеделски стопанства, че не прави нищо по цял ден. Определил я като „властна, командорка, умееща толкова добре да

манипулира всички експерти, които са към Северозападен и Югозападен район, че си прави с тях каквото си поиска“. Свидетелката допълва, че „Г-н Г. не за първи път се заяжда с нея на такива срещи“. След случая М. отишла веднага при прекия си ръководител – главен директор на главна дирекция МОО - г-н П. Б., казала му, че този път чашата е преляла и ще споделя случилото се с изпълнителния директор доц. д-р М. М.. След като г-н Б. я подкрепил, отишла при г-н М. още същата вечер, на същата годишна среща. Г-н М. я изслушал и й казал, че би могъл да вземе отношение по случая, ако направи писмен доклад до него. След като свидетелката се прибрала в офиса си в [населено място], в рамките на два дни, изложила подробно случая, как е стартирал и как е приключил, като пуснала доклада си по официалния имейл - служебната поща.

С показанията си пред съда св. М. детайлно пресъздава случая, докладван с нейна жалба вх.№ ЦУ-03-254/24.02.2026 г. Съдът намира за обоснован подхода на ДНО, с който приема, че изнесените от г-жа М. в сигнала й обстоятелства, се подкрепят от тези, изложени в идентични жалби на А. Д., Е. В. и от г-жа М. Ц., доколкото същите са част от административната преписка и пресъздават възприятията на свидетели - очевидци на случая. Всички сигнали съдържат данни за изказванията на г-н Г., че МОО са безполезни и няма смисъл от тяхната работа, а след като г-жа М. ги защитила, била лично нападната с обидни изрази от г-н Г.. Писмените показания на другите служителки съдържат личната им оценка, че твърденията на г-н Г. за г-жа М. не отразяват действителното отношение и професионално взаимодействие между експертите от МОО и г-жа М..

Логично е при подобна ситуация, в която се изправят „дума срещу дума“, да се даде превес на численото предимство на жалбоподателите, като се държи сметка, че показанията им са напълно идентични, поради което правилно са кредитирани от ДНО с доверие. В своя защита жалбоподателят е посочил в писмените си обяснения, че сигналите изопачават действителната фактическа обстановка и преиначават казаното от него, с цел уронване на доброто име и професионалния му опит и компетентност, но подобни твърдения отново налагат подход, при който се съобразяват „дума срещу дума“. При липса на посочени други свидетели на случая, съдът възприема като правилен и обоснован подхода на ДНО да кредитира сведенията на четиримата жалбоподатели. Обосновано в тази връзка ДНО е посочил, че служителят не съдейства за изясняване на случая, доколкото видно от протоколите за проведени изслушвания пред ДС и ДНО същият не е заявил нови обстоятелства и не е поискал събиране на други доказателства, извън поддържаната от него защитна теза, че не е запознат с дисциплинарното обвинение и желае поставяне на въпроси в писмен вид, каквото задължение не съществува за водещия производството орган. Изложеното се потвърждава и от факта, че пред съда жалбоподателят не ангажира доказателства в подкрепа на твърденията му в писмените обяснения, оборващи констатациите на оспорената заповед.

Свидетелката на жалбоподателя И. Д. Т. е била негов пряк ръководител като главен секретар на НССЗ. В това си качество е била и председател на Дисциплинарния съвет при стартиране на дисциплинарното производство (ДП) до пенсионирането си на 16.03.2026 г. Според свидетелката, сигналите били много разнопосочни, тъй като в едни от тях се коментирало грубо отношение при разговори, а друга част касали неспазени процедури за оценка. Становището на съда е, че сигналите касаят основно липса на етично и колегиално отношение от страна на г-н Д. Г., докато нарушенията на

процедурата за оценяване ще бъде обсъдена по-нататък в решението. Св. Т. изразява личното си мнение, че „за мен нямаше нищо основателно в тези сигнали“, което по никакъв начин не е обвързващо за съда. В тази им част достоверността на показанията следва да се преценят съобразно това дали съответстват или си противоречат с другите доказателства по делото. Съдът намира за доказана втората хипотеза – извън субективните твърдения на жалбоподателя в писмените му обяснения, липсват други доказателства, оборващи поведението му пред служителите от ГДМОО-НССЗ по време на работната среща в [населено място].

Св. Т. установява, че сигналите били събрани от изпълнителния директор на службата и й били предадени общо. Пристигнали при нея на флешка в качеството ѝ на главен секретар и на председател на ДС с оглед стартиране на дисциплинарно производство. Т. поискала сигналите да бъдат регистрирани в системата за документооборот, както и по вътрешни процедури, за да станат официални и да бъдат разгледани от ДС. Съдът не кредитира показанията на св. Т. в частта, че при присъствието си на семинар в [населено място], не е станала свидетел на нещо нестандартно или неприлично. Никой от участниците в случая не установява присъствието на св. Т. на него, поради което същата не е очевидец и показанията ѝ не могат да се кредитират с доверие.

Тук е мястото съдът да отбележи, че доводите на жалбоподателя относно получени от него отлични оценки за изпълнение на длъжността по реда на Наредба за условията и реда за оценяване изпълнението на служителите в държавната администрация са изцяло ирелевантни към вменените му дисциплинарни нарушения, голяма част от които са свързани с нарушения на етични правила за поведение, а в другата си част касаят конкретни случаи, докато оценяване на държавния служител е винаги на годишна база с цел повишаване в държавна служба.

По идентични съображения съдът не кредитира показанията и на свидетелката И. П. М. относно присъствието ѝ на годишна среща на службата през месец февруари в [населено място], където не била забелязала Д. да има грубо отношение към колеги, нито била получавала оплакване от професионалното поведение на Д. от други колеги. Тези показания са твърде общи и не се отличават с конкретика към отделните случаи, за които в 13 точки на оспорената заповед са обсъдени общо 16 сигнала срещу служителя. Твърде общи са и показанията на св. М. относно „неофициални слухове от колеги и наличие на писма, които са изпращани до Централно управление за това, че Д. се е държал лошо с тях“, или „имаше една негласна информация между колегите, че нещо се случва“, или „неофициално в службата се коментираше, че Д. Г. ще бъде уволнен, не знам защо“.

Разпоредбата на чл.2, т.11 от КПСДА предвижда, че дейността на служителите в държавната администрация се осъществява при спазване на принципа на колегиалност и учтивост - поведение, основано на уважение към мнението и личния живот на колегите, и придържане към *любезно и възпитано* отношение при изпълнение на служебните задължения. Съгласно чл.14, ал.1 от Кодекса в отношенията си с колегите, включително при използването на информационни и комуникационни технологии, служителите в държавната администрация проявяват *уважение и коректност*, като не допускат поведение, което накърнява достойнството и правата на отделна личност или създава враждебна или обидна среда. По силата на чл.16, ал.2 от Кодекса служителите на ръководни длъжности се отнасят към подчинените си с *уважение* и зачитат личното им достойнство. Вменената за нарушена разпоредба на чл.17, ал.2 от КПСДА предвижда, че

служителите не допускат както на работното си място, така и извън него, включително при използването на информационни и комуникационни технологии, поведение, несъвместимо със закона и с *правилата за поведение на този кодекс*.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че коментираният случай е извънработно време, тъй като към държавните служители са поставени по-високи изисквания за поведение не само в работно, но и в извънработно време, както е посочено в чл.17, ал.2 от кодекса. Както се посочи, ДНО правилно и обосновано е кредитирал изнесеното от жалбоподателите в сигналите до тях относно конкретен случай от работната среща на НССЗ в [населено място] през м. февруари 2026 г., с оглед тяхното числено предимство и идентичност на сведенията. Този факт, обсъден съвкупно с липсата на оборващи тези сведения доказателства, правилно е навела ДНО на извод за допуснато дисциплинарно нарушение по чл.89, ал.2, т.5 от ЗДСл, вр. с чл.2, т.11, чл.14, ал.1, чл.16, ал.2 и чл.17, ал.2 от КПСДА. В разрез с посочените етични правила за поведение описаното от жалбоподателите поведение на ръководен служител не се основава на уважение към мнението на колегите, не е любезно и възпитано, не се отличава с *уважение и коректност*, така че да не накърнява достойнството и правата на отделна личност, а напротив - създава враждебна или обидна среда, както изрично е посочено в жалбите. Правилни са доводите на ДНО, че изискванията към ръководните служители са още по-високи, доколкото същите следва да бъдат за пример на останалите държавни служители, както е посочено в чл.16, ал.1 от КПСДА.

По изложените съображения, съдът намира дисциплинарното обвинение за доказано по този пункт от оспорената заповед.

2. По отношение на жалба от г-н В. Б. с вх. № ЦУ-03- 227/23.02.2026 г. (л.268-269).

Сигналът касае проведена годишна работна среща на НССЗ в периода **11.02-13.02.2026 г.**, в [населено място]. В него е посочено, че след приключване на презентациите г-н Д. Г. е взел думата и с язвително-подигравателен тон е започнал да прави забележки, че модераторите на групите не са се справили добре. След поискана допълнителна информация от сигналподателя, г-н В. Б. е потвърдил в свое писмо рег. № ЦУ-03-227-2 от 09.03.2026 г. личното си мнение, че липсата на задълбочена и ползотворна дискусия по важни за НССЗ теми на визираната работна среща се дължи на г-н Д. Г. с оглед на негови обидни и подигравателни коментари от 12.02.2026 г. относно работата на модераторите.

В писмените си обяснения жалбоподателят е отрекъл изнесената в сигнала информация. Твърди, че е изразил мнението си след покана от модераторите, изказването му продължило не повече от 10 минути, в които се опитал да обобщи това, което му е направило най-силно впечатление от деня, както и да отговори на някои въпроси, зададени към него в хода на работната среща.

Видно от протокол №7 от 01.04.2026 г. за проведено заседание на ДС всички членове на Съвета единодушно са решили, че предвид липсата на достатъчно доказателства, доказващи твърдения на г-н В. Б., по тази жалба не може да се твърди със сигурност, че г-н Д. Г. е извършил нарушение на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрации и/или на Закона за държавния служи тел (ЗДСл).

В оспорената заповед ДНО е приел, че на проведена работна среща на служителите на НССЗ, състояла се на 11.02.- 13.02.2026 г., в [населено място], обл. П., по време и след направени от служители на НССЗ презентации, съответно и по време и след проведени в тази връзка дискусии, г-н Д. Г. се е държал грубо, иронично и арогантно, с язвително-

подигравателен тон е правил забележки на служителите, които изнасят презентации. Поведението на г-н Д. Г. е прието за доказано и от свидетели по постъпила жалба от г-н Т. Т. с вх.№ ЦУ-03-237/23.02.2026 г., в която също се твърди, че г-н Д. Г. е извършил горепосочените деяния.

В допълнение ДНО е посочил, с поведението си при проведените изслушвания г-н Д. Г. не е съдействал на Дисциплинарния съвет и на изпълнителния директор на НССЗ, като не е посочил нови доказателства и/или обяснения, по същество не е отговорил на отправените му въпроси, а пред Дисциплинарния съвет е изискал въпросите да му бъдат представени в писмен вид и е уточнил, че поддържа писмените си обяснения. Съдът намира за правилни изводите на ДНО за липса на съдействие от страна на служителя за изясняване на спорните ситуации в изнесените срещу него сигнали по съображенията, изложени при предходните жалби.

Специфичното е, че по тази точка ДНО не е квалифицирал съставомерното поведение на служителя, доколкото не е посочил нарушена нормативна разпоредба. Доколкото в обобщение на последната страница от оспорената заповед е посочено, че нарушенията на г-н Д. Г. са тежки и груби, същите са извършени виновно и с умисъл, не са предизвикани от извънредни обстоятелства или от потърпевшите/жалбоподателите, същите са системни/повтарящи се, през по-дълъг период от време, като поведението на г-н Д. Г. е недопустимо, неетично и неколегиално, съдът намира, че при определяне на вида и размера на наказанието по смисъла на чл.91, т.4 от ЗДСл следва да съобрази обстоятелствата, посочени в сигнала на г-н В. Б. с вх. № ЦУ-03- 227/23.02.2026 г., като подкрепени от сигнала на г-н Т. Т. с вх.№ ЦУ-03-237/23.02.2026 г., квалифицирани от ДНО като нарушение по чл.89, ал.2, т.5 от ЗДСл в заключителната част на оспорената заповед.

3.Относно постъпила жалба с вх.№ ЦУ-03-229/23.02.2026 г. от г-жа Д. А. – главен експерт в дирекция „АПИО“ – НССЗ.

Сигналът съдържа информация за инцидент от **09.07.2025 г.**, по време на събитие, организирано по проект OrganicAdviceNetwork на Фондация „Б.“, проведено в [населено място], в сградата на офицерите и сержантите от запаса на [улица]. Преди събитието, г-н В. възложил на служителката да подготви кратък видеоматериал за YouTube канала на НССЗ и за новия сайт на Службата, поради което тя направила няколко снимки след стартиране на събитието. Тогава г-н Делят Г. ѝ направил забележка пред присъстващите, че не се намира там в качеството си на журналист, като ѝ забранил да снима. Това създавало напрежение между всички участници и възпрепятствало изпълнението на възложената от прекия ѝ ръководител задача. След приключване на събитието и при напускане на залата г-н Г. започнал конфликтен разговор с А., по време на който проявил вербална агресия пред много свидетели, използвайки подигравателен тон и обидни изрази, които уронили личното ѝ достойнство. Посочено е в сигнала, че подобно поведение на г-н Г. не е изолиран случай и създавало атмосфера на напрежение и несигурност, несъвместима с основните принципи на етично поведение в администрацията.

В административната преписка се съдържа писмо от 30.03.2026 г. от Д. Й. – главен експерт към ГД „ТОО“ на НССЗ (л.162), според което същата е присъствала на събитие от 09.07.2025 г., организирано по проект OrganicAdviceNetwork на Фондация „Б.“, в [населено място], както и непосредствено след него, като обстановката била изцяло професионална и работна. Не била свидетел на конфликти, забележки или неприемливо

поведение на г-н Д. Г. спрямо г-жа Д. А.. Установява, че в хода на дискусиата станало въпрос за причините за закъснението на г-жа Д. А., която обяснила, че това „не е голям проблем“. Поведението на г-н Г. останало изцяло в рамките на професионалната етика, без обидни думи, агресивни реплики или квалификации.

Според писмо рег. № ЦУ-03-229-8 от 30.03.2026 г. на В. К. – главен експерт към МОО Т., присъствала на събитие от 09.07.2025 г., организирано по проект OrganicAdviceNetwork на Фондация „Б.“, в [населено място], ангажираността на служителката със събитието не ѝ позволила да има спомен за обидни изрази по време на работата в залата, но ако е имало прецеденти в нечие поведение, сигурно е щяла да оцени тази ситуация, тъй като „събитието било с чужденци“.

Според писмо рег. № ЦУ-03-229-6 от 30.03.2026 г. на М. П. Й., за събитието на 09.07.2025 г., г-жа Д. А. имала задача да заведе него и г-жа В. К. от МОО Т. с градския транспорт до сградата. Пристигнали със закъснение, което ядосало г-н Д. Г. и той реагирал срещу Д. А. с остри реплики и висок тон. Тя отговорила, че грешката не е от съществено значение, което допълнително подразнило г-н Д. Г..

В писмените си обяснения жалбоподателят е посочил, че закъснението за среща с международно участие, организирана от съветник на министъра на земеделието и храните, не може да бъде окачествено като събитие с маловажен интерес, поради което намира за недопустимо поведението на г-жа А. и negliжирането на проблема с нейното закъснение. Твърди, че не е повишавал тон на г-жа А. и не се е държал неуважително спрямо нея, а твърденията ѝ, че направената ѝ забележка е на публично място и в присъствието на външни за институцията лица не е вярно, тъй като на случката присъствали единствено г-жа А., г-жа Д. Й. и г-н Г., която се осъществила извън сградата и след приключване на събитието. Нещо повече, самата г-жа А. била признала, че забележката ѝ е направена от близко разстояние, така че да не бъде чути останалите (допълнителни обяснения на А. от 09.03.2026 г. на л.171-172).

Според Протокол № 7 от 01.04.2026 г. за проведено заседание на ДС съдържанието на видеозаписа доказвало твърдението на г-жа Д. А., че г-н Д. Г. я е възпрепятствал да изпълни служебните си задължения съгласно поставената от прекия ѝ ръководител задача (пряк ръководител на А. е г-н Д. В.). Всички членове на Съвета се съгласили, че в писмените обяснения на г-н Д. Г. има противоречие. Имало противоречие и с прегледания видеоматериал, който не указвал разговорът да е бил проведен извън сградата или в отсъствие на други хора. Посочено е в протокола, че „такова поведение е недопустимо и уронва авторитета и престижа на НССЗ“.

Констатациите в Протокол № 7 от 01.04.2026 г. на ДС, че в обяснението си г-н М. Й. е посочил, че според него е имало две забележки отправени от г-н Д. Г. към г-жа Д. А. - в началото и в края на събитието *откровено не съответстват на съдържанието на писмените обяснения на л. 168 от делото, в които не се споменава за „начало и край на събитието“, а за разменени две реплики между двамата по повод закъснението на г-жа А. „това допълнително подразни Д. Г.“.*

Четирима от членовете на ДС се взели решение, че с поведението си г-н Д. Г. е нарушил чл. 2, т. 11, чл. 14, ал. 1 и ал. 3, чл. 16, ал. 4 и чл. 17, ал. 1, 2 и 3 от КПСДА. В протокола е посочено, че членовете на ДС г-жа Н., г-н М. и г-жа В. считат, че липсват достатъчно доказателства за грубо и поетично поведение от страна на г-н Д. Г., предвид което считат, че не са нарушени правилата на Кодекса, *но намират*, че с поведението си г-н Д. Г. виновно е нарушил чл. 89, ал. 2, т. 3 от ЗДСл - не е спазил кръга на служебните си

правомощия, потърсил е отговорност от г-жа Д. А. за изпълнение на задача, поставена ѝ от прекия ѝ ръководител и е възпрепятствал изпълнение на служебните задължения, съгласно поставената от прекия ѝ ръководител задача, без самият г-н Д. Г. да е пряк ръководител и/или организатор на събитието.

В оспорената заповед ДНО е приел, че на 09.07.2025 г. *по време и след приключване* на събитие организирано по проект OrganicAdviceNetwork от фондация „Б.“, проведено в [населено място], в сградата на офицерите и сержантите от запаса на [улица], г-н Д. Г. е отправял забележки пред външни за службата лица и е извършил агресивни действия, насочени към г-жа Д. А., в т.ч. е възпрепятствал изпълнение на възложена от прекия ѝ ръководител работа. Предвид липсата на доказан интерес г-жа Д. А. да дава невярна информация обоснована на лично отношение или друга конкретна причина, то показанията ѝ в частта за обидни думи и подигравателен тон и за агресивно и нападателно поведение от страна на г-н Д. Г. към нея **са кредитирани като достоверни, но недоказани категорично.**

В допълнение, ДНО е съобразил, че при проведените изслушвания г-н Д. Г. не е съдействал на Дисциплинарния съвет и на изпълнителния директор на НССЗ – като не е посочил нови доказателства и/или обяснения и по същество не е отговорил на отправените му въпроси, като пред Дисциплинарния съвет е изискал поставените му въпроси да му бъдат представени в писмен вид и само е уточнил, че поддържа писмените си обяснения. Съдът намира за правилни изводите на ДНО за липса на съдействие от страна на служителя за изясняване на спорните ситуации в изнесените срещу него сигнали по съображенията, изложени при предходните жалби.

ДНО е обсъдил наличния видеозапис от събитието, като е посочил, че същият няма звук, но от него се вижда, че след ставането от мястото си, г-н Д. Г. се насочва към г-жа Д. А., доближава се до нея и заснемането прекъсва и повече не продължава, съответно липсва годин видеоматериал от събитието, какъвто г-жа Д. А. е следвало да изготви съобразно задача, поставена ѝ от прекия ѝ ръководител. Предвид липсата на доказан интерес г-жа Д. А. да дава невярна информация обоснована на лично отношение или друга конкретна причина, ДНО е приел, че г-н Д. Г. не е спазил правилата на ЗДСл, като виновно е нарушил чл. 89, ал. 2, т. 3 от ЗДСл - не е спазил кръга на служебните си правомощия, потърсил е отговорност от г-жа Д. А. за изпълнение на задача, поставена ѝ от прекия ѝ ръководител и е възпрепятствал изпълнение на служебните ѝ задължения съгласно поставената от прекия ѝ ръководител задача, без самият г-н Д. Г. да ѝ е пряк ръководител и/или организатор на събитието, като г-жа Д. А. не е могла да извърши видео заснемане на събитието.

Специфичното по този случай е, че ДНО е приел за недоказани твърденията на жалбоподателката за етични нарушения, но е намерил нарушение по чл. 89, ал. 2, т. 3 от ЗДСл – неспазване на кръга на служебните правомощия.

Разпитана като свидетел пред съда Д. В. А. възпроизвежда в детайли случая от 09.07.2025 г. Относно него свидетелката посочва, че прекият ѝ ръководител Д. В., директор на Дирекция АПИО ѝ възложил задача - да отрази събитие, организирано от неправителствена организация „Био Вселена“. Според показанията ѝ, след като нагласила камерата да снима, с разрешение на организатора на събитието д-р С. А., председател на „Био Вселена, г-н Д. Г. скочил срещу нея, видимо ядосан, че снима, приближил се и ѝ казал да преустанови да снима, което свидетелката изпълнила - изключила камерата в момента, в който г-н Д. Г. ѝ казал да приключи да снима. Тъй като

събитието вече било започнало, хората наблюдавали случката. Свидетелката се почувствала унижена, защото случаят бил публично унижение за нея и второ – защото не изпълнила нареждането на своя пряк ръководител.

На първо място, относно твърденията на жалбоподателя за заинтересованост и наличие на основание за отвод по чл.10, ал.2 от АПК на члена на ДС г-н Д. В.. Безспорен факт е, че Д. В. заема длъжност директор на дирекция „АПИО“ в НССЗ, респ. е пряк ръководител на г-жа Д. А. и двамата се намират в отношения на власт и подчинение. Съдът съобразяван, че г-жа А. е единственият жалбоподател от дирекция АПИО на НССЗ, т.е. единствено по отношение на нейната жалбата се коментира основание за отвод по чл.10, ал.2 от ЗДСл. Доколкото обаче се касае за нарушение по чл.89, ал.2, т.3 от ЗДСл, а не до нарушение на етичните правила, последното от което предполага субективна и морална преценка, съдът намира, че единствено поради обективния факт на служебни отношения не може да се твърди заинтересованост на г-н Д. В., способна да въздейства върху решенията на ДС. С други думи, г-н В. може да е стимулирал жалбоподателката да подаде сигнал за събитие от 09.07.2025 г., но г-н Д. Г. е наказан за това, че е превишил служебните си правомощия като е възпрепятствал А. да изпълни задача, възложена от прекия ѝ ръководител.

В тази връзка следва да се посочи, че становището на ДС, че с поведението си г-н Д. Г. виновно е нарушил чл. 89, ал. 2, т. 3 от ЗДСл, е взето с *пълно единодушие*, т.е. с гласовете на всички членове на Съвета, поради което и с оглед на необходимия кворум по чл.96, ал.3 от ЗДСл, гласът на Д. В. не е бил решаващ. По изложените съображения съдът намира, че доводите на жалбоподателя за наличие на основание по чл.10, ал.2 от АПК за отвод, респ. за евентуална заинтересованост на г-н Д. В. като член на ДС при НССЗ, не са довели до допуснато съществено процесуално нарушение, което на самостоятелно основание да води до незаконосъобразност на оспорената заповед.

Съдът намира за правилен подхода на ДНО да се позове на обективните данни от видеозаписа на събитието, от който макар и без звук, безпротиворечиво се установява, че записът прекъсва, след като г-н Д. Г. става от мястото си и тръгва към г-жа А.. Изложеното неминуемо придава достоверност на показанията ѝ, че неизпълнението на поставената от прекия ѝ ръководител задача, се дължи на поведението на г-н Д. Г., както правилно е приел ДНО, респ., че това поведение представлява виновно нарушение на чл.89, ал.2, т.3 от ЗДСл – неспазване на кръга на служебни правомощия, тъй като е възпрепятствал изпълнение на служебните задължения на г-жа А. съгласно поставена от прекия ѝ ръководител задача, без самият г-н Д. Г. да ѝ е пряк ръководител и/или организатор на събитието, поради което г-жа Д. А. не е могла да извърши видео заснемане на събитието.

Съдът намира дисциплинарното обвинение за нарушение на чл.89, ал.2, т.3 от ЗДСл за доказано по този пункт.

4. Относно постъпила жалба с вх. № ЦУ-01-109 от 23.02.2026 г. от г-н Ж. Г. – служител на МОО П. до м. декември 2025 г.

В сигнала си г-н Ж. Г. е информирал изпълнителния директор на НССЗ за „поредна проява на грубо отношение, уронващо личното му достойнство, поведение и изказване от страна на г-н Д. Г. пред много колеги от службата“. Посочен е случай на работна среща на НССЗ от есента на 2025 г., когато след вечерята в ресторанта, голяма част от колегите се преместили във фойето. Тогава г-н Д. Г. започнал на всеослушание да му отправя остри забележки и неприлични намеци защо разговаря с колежки, защо седи до

тях, като се смеят и веселят. При липса на реакция на страна на Ж. Г., Д. Г. дошъл до дивана, на който седял сигналоподателят, стъпил с краката си върху неговите, надвесвайки се върху него с думите „ти за какъв се мислиш“. Наличието на много колеги във фойето принудило Д. Г. да се оттегли от неловката ситуация. *В сигнала е посочено, че подобно поведение на г-н Г. е честа практика в по-късните часове на вечерта на изнесени работни срещи на НССЗ, когато той се заяжда с колеги, отправя им обидни думи, забележки и не дотам прилични намеци.*

В допълнително сведение рег. № ЦУ-01-109-2 от 09.03.2026 г. Ж. Г. конкретизира, че се касае за работна среща на НССЗ от 01 до 03 октомври 2025 г., в [населено място]. Допълва, че една от основните причини да напусне НССЗ била именно тази случка.

В хода на дисциплинарното производство са поискани сведения от Б. Н. – главен експерт в Дирекция „АФД“. Н. установява случай от 02.10.2025 г., при който след вечеря, във фойето на хотела в [населено място], на две маси се събрали служители на НССЗ, вкл. г-н Д. Г.. В един момент г-н Д. Г. казал нещо на г-н Ж. Г., но последният не реагирал. След известно време, г-н Д. Г. отново казал нещо на г-н Ж. Г., при което г-н Д. Г. се доближил до Ж. и се надвесил над него, обяснявайки нещо. Ж. Г. станал от масата и напуснал фойето.

Случаят е коментиран и в обяснение рег. № ЦУ-01-109-7 от 30.03.2026 г. на К. К. – главен експерт „правни дейности“ в НССЗ. Същият установява спречкване между г-н Д. Г. и г-н Ж. Г., при което Д. се приближил и надвесил на Ж., като доближили главите си. След този инцидент Ж. Г. станал от масата и напуснал фойето.

В писмените си обяснения жалбоподателят е посочил, че на първо място, сигналът е подаден от лице, което не работи в НССЗ. На второ място, дори и да се приеме за разглеждане, то изложеното в него не отговаря на действителността, тъй като в нито един момент не си е позволявал подобно отношение към колега.

Според Протокол № 7 от 01.04.2026 г. четирима от членовете на ДС г-н С., г-н В., г-н М. и г-н Н. са приели, че с описаното поведени г-н Д. Г. не е спазил правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация, като виновно е нарушил чл. 2, т. 11, чл. 14, ал. 1 и ал. 3 и чл. 17, ал. 1, 2 и 3 от Кодекса.

В оспорената заповед ДНО е приел, че на 02.10.2025 г. в [населено място], във фойето на хотела където се провежда работна среща на НССЗ, г-н Д. Г. е проявил грубо и арогантно поведение спрямо г-н Ж. Г., което се потвърждавало от информацията, дадена от свидетелите г-н К. К. и г-н Б. Н.. От друга страна в своя сигнал/жалба г-жа А. М., посочила, че има информация, че г-н Д. Г. е стъпил на краката на г-н Ж. Г., а от трета страна г-н Д. Г. не посочва каква според него е била реалната действителност/фактическата обстановка, а единствено отбелязва, че посоченото в сигнала не отговаря на действителността, без да посочва или представя доказателства и/или относима информация.

ДНО е приел, че с поведението си г-н Д. Г. не е проявил уважение и коректност и е накърнил достойнството на г-н Ж. Г. пред голям брой хора, създал е враждебна и обидна среда, като е имал арогантно и агресивно поведение към г-н Ж. Г., уронил е престижа на НССЗ на публично място - фойе на хотел, където има и външни хора и не е избегнал с поведението си конфликтни ситуации, нито ги е преустановил и не е контролирал поведението си.

В допълнение, с поведението си при проведените изслушвания г-н Д. Г. не съдействал на Дисциплинарния съвет и на изпълнителния директор на НССЗ, като не е посочил нови

доказателства и/или обяснения, по същество не е отговорил на отправените му въпроси, а пред Дисциплинарния съвет е изискал въпросите да му бъдат представени в писмен вид и е уточнил, че поддържа писмените си обяснения. Съдът намира за правилни изводите на ДНО за липса на съдействие от страна на служителя за изясняване на спорните ситуации в изнесените срещу него сигнали по съображенията, изложени при предходните жалби.

В заключение, ДНО е възприел становището на ДС, че с визираното поведение г-н Д. Г. е нарушил виновно чл. 2, т. 11, чл. 14, ал. 1 и ал. 3 и чл. 17, ал. 1, 2 и 3 от КПСДА.

Съдът не намира пречка към момента на подаването на жалбата жалбоподателят да не е служител на администрацията, доколкото съгласно чл.109 от АПК всеки гражданин или организация могат да подават предложение или сигнал. Същественото е, че сигналът съдържа информация за събитие от м. октомври 2025г., когато г-н Ж. Г. е бил служител на НССЗ. Съдът съобразява, че изнесеното в сигнала е потвърдено от Б. Н. и К. К., които безпротиворечиво установяват конфликт между Д. Г. и Ж. Г., който конфликт принудил последния да напусне фойето на хотела. Случката е спомената и в сигнал/жалба на г-жа А. М..

По съображения, изложени относно първата точка, съдът намира за логично при подобна ситуация, в която се изправят „дума срещу дума“, да се даде превес на численото предимство на свидетелите - в случая, освен жалбоподателя Ж. Г., показанията на К. К., Б. Н. и А. М., които са напълно идентични, поради което правилно са кредитирани от ДНО с доверие. В своя защита жалбоподателят е посочил в писмените си обяснения, че сигналът не отговаря на действителността, но подобни твърдения отново налагат подход, при който се съобразява „дума срещу дума“.

При липса на посочени други свидетели на случая, съдът възприема като правилен и обоснован подхода на ДНО да кредитира сведенията на жалбоподателя Ж. Г., които са подкрепени от показанията на г-н К. К., г-н Б. Н. и г-жа А. М..

Доказаното поведение на г-н Д. Г. спрямо г-н Ж. Г. на 02.10.2025 г., след вечеря, във фойето на хотела в [населено място], правилно е квалифицирано от ДНО като нарушение по чл.89, ал.2, т.5 от ЗДСл, вр. чл.14, ал.1-3 от КПСДА, според които в отношенията си с колегите, включително при използването на информационни и комуникационни технологии, служителите в държавната администрация проявяват уважение и коректност, като не допускат поведение, което накърнява достойнството и правата на отделна личност или създава враждебна или обидна среда. Служителите уважават мнението на колегите си и се съобразяват с правото им на личен живот. В отношенията между служителите не се допуска поведение на тормоз от психически, физически, сексуален и всякакъв друг характер. Доколкото поведение е станало публично достояние, като извършено на публично място – във фойето на хотел, предоставящо достъп на трети лица, правилно е прието, че подобно поведение е в нарушение и на чл. 17, ал.1 от КПСДА, наред с вече коментираните чл.2, т.11 и чл.17, ал.2 от КПСДА.

В разрез с посочените етични правила поведението на ръководния служител на 02.10.2025 г. спрямо г-н Ж. Г. не е любезно и възпитано, не се отличава с *уважение и коректност*, така че да не накърнява достойнството и правата на отделна личност, а напротив - създава враждебна или обидна среда, както изрично е посочено в жалбата. В конкретния случай може да се придаде достоверност и на описания от жалбоподателя вредоносен резултат от инцидента, а именно, че същият е станал причина за

напускането на НССЗ от г-н Ж. Г..

По изложените съображения, съдът намира дисциплинарното обвинение за доказано по този пункт.

5. Относно постъпила жалба вх.№ ЦУ-03-232 от 23.02.2026 г. от г-н К. В. – главен експерт в ТОО К. на НССЗ:

Служителят е информирал изпълнителния директор на НССЗ относно случай **от 11.02.2026 г.**, по време на годишна работна среща в [населено място], област П., при който на първата презентация за деня, изнесена от г-н Д. Г. и г-н П. Б., В. и още един колега закъснели. Били посрещнати от г-н Д. Г. с нападки заради закъснението си, след което били поканени да седнат на свободните места. В края на вечерта, по време на работна вечеря при излизане от ресторанта на хотела, г-н Д. Г. се спрял на масата на г-н В. и поглеждайки го, демонстративно прокарал пръст през гърлото си с думите „Още веднъж, ако ми закъснеете за презентация, ще ви.....“. Последвали още реплики, при което част от присъстващите, виждайки как се развива ситуацията, хванали Г. и тактично го извели от ресторанта.

Случаят е потвърден в писмени сведения на В. В. – младши експерт в ТОО П., С. Й. – главен експерт в ТОО К. и С. С. – главен експерт в ТОО П. (л.186-л.190).

Според обяснение на г-жа Д. Й. – главен експерт в ГД ТОО на описаната дата и място, тя придружавала г-н Д. Г., когато минали покрай маса на колеги от ТОО П. и ТОО К., но никой не извършил конкретни действия, а поведението на Г. било изцяло съобразено с професионалната етика. Съдът не кредитира сведенията на г-жа Д. Й., тъй като същата в два случая – коментирания и по повод на жалбата на г-жа Д. А. свидетелства за „липса на нарушение на правилата на професионалната етика“. Доколкото мнозинството от свидетелските показания са в обратна посока, обясненията на г-жа Д. Й. не следва да се кредитират доколкото им противоречат.

Според обяснения на Л. П. – главен специалист – деловодител в Дирекция АФД същата не е присъствала на описаната случка и не е свидетел на твърдените действия и изречени думи от страна на г-н Д. Г.. Съдът приема, че св. Л. П. умишлено прикрива участието си в инцидента, като нейните субективни подбуди за това са ирелевантни. Обективен факт е, че няколко други свидетели (В. В., С. Й. и С. С.) посочват, че именно Л. П. е извела г-н Д. Г. от неловката ситуация. Дължим е извод, че единственото поради липсата на конкретика в показанията на г-жа Л. П. не може да се приеме за недоказана жалбата на г-н К. В.. От друга страна, в жалба от г-н Т. Т. – главен експерт в ТОО Х., с вх. № ЦУ-03-237/23.02.2026 г., са изнесени данни за „обстановка на *страх*, насадена от неуважителното отношение и безпардонните реакции на г-н Г., вкл. заплашване с отрицателни последици за служителите, произтичащи от правомощията му на ръководител, при липса на добра и продуктивна работна атмосфера в Службата“, поради което подобно пасивно поведение на св. Л. П. логично може да бъде обяснено и с липса на желание за конфронтация в ръководен служител.

В Протокол № 7 от 01.04.2026 г. ДС е приел, че в писмени си обяснения г-н Д. Г. си противоречи, като не е съдействал на съвета по отношение на тази жалба - по същество не е отговорил на отправените му уточняващи въпроси, като е изискал поставените му въпроси да му бъдат представени в писмен вид и само с уточнил, че поддържа писмените си обяснения. Прието е, че г-н Д. Г. действително е извършил деянията посочени в жалбата/сигнала на г-н К. В.. *Всички членове* на съвета са приели сигнала и описаната в него случка за доказани.

В оспорената заповед ДНО е приел, че на 11.02.2026 г., в [населено място], обл. П., в края на вечерта, по време на вечеря при излизане от ресторанта на хотела, г-н Д. Г. се е спрял на масата, на която са стояли г-н В., г-жа С. Й., г-жа С. С. и г-н В. В., като демонстративно е прекарал показалец през гърлото си, отправил забележка към г-н В. и е изрекъл реплики към присъстващите „ако още веднъж закъснее за моя презентация ще Ви отрежа главите“, като според г-н В. В. г-н Д. Г. е казал, че заплатите на присъстващите ще закъснеят е 5 дни. В обясненията на г-н Д. Г. има противоречие и неяснота - от една страна г-н Д. Г. твърди, че е поздравил учтиво, но от друга посочва, че казаните от него думи били отправени към неопределен брой субекти и имали метафоричен характер - обикновено се поздравява точно определен човек или точно определени хора, а не е ясно как заплашителни жестове, съпроводени с изречените думи и поведение на г-н Д. Г., се характеризират от същия с метафоричен характер. С оглед на това, че трима свидетели потвърждават посоченото в жалбата на г-н К. В., предвид липсата на доказан интерес г-н В., г-жа С. Й., г-жа С. С. и г-н В. В. да дават невярна информация, основана на лично отношение или друга конкретна причина, с оглед на това, че в своите писмени обяснения г-н Д. Г. си противоречи и след като в проведените изслушвания г-н Д. Г. не съдейства на Дисциплинарния съвет и на изпълнителния директор на НССЗ - не е посочил нови доказателства и/или обяснения, ДНО е приел нарушението за доказано. Възприел е становището на ДС, че с визираното поведение служителят е нарушил виновно чл. 2, т. 11, чл. 14, ал. 1 и ал. 3 и чл. 17, ал. 1, 2 и 3 от КПСДА.

Идентично на обсъжданията по предходните т.1 и т.4 съдът приема, че и по отношение на този сигнал следва да се даде превес на численото преимущество на свидетелите – очевидци, които по единен и безпротиворечив начин установяват поведението на ръководния служител. Наред с жалбоподателя г-н К. В., това са свидетелите по смисъла на чл.171, ал.1 от АПК г-жа С. Й., г-жа С. С. и г-н В. В.. Обосновано ДНО е посочил, че липсват данни същите да са заинтересовани, поради което показанията им на очевидци правилно са кредитирани. В отлика от тях, писмените обяснения на г-н Д. Г. за липса на агресивно поведение, съпроводено с описаните в жалбата жестове, които всъщност били отправени към „неопределен брой субекти и имали метафоричен характер“ навеждат на житейски нелогична защитна теза на лице, чието поведение не само е възприето от достатъчно на брой очевидци, но е предизвикало и ответна реакция: „част от присъстващите, виждайки как се развива ситуацията, хванали Г. и тактично го извели от ресторанта“.

Визираните в оспорената заповед за нарушени разпоредби чл. 2, т. 11, чл. 14, ал. 1 и ал. 3 и чл. 17, ал. 1, 2 и 3 от КПСДА вече са цитирани и не следва да се преповтарят. В отлика от тях, описаното от свидетелите – очевидци поведение на г-н Д. Г., още повече спрямо подчинени служители, в никакъв случай не е любезно или възпитано, не се отличава с *уважение и коректност*, така че да не накърнява достойнството и правата на отделна личност. В нарушение на чл.17, ал.3 от КПСДА ръководният служител с поведението си не само е създал конфликтна ситуация, но не е и съдействал за нейното преустановяване, като запази спокойствие и контролира поведението си. Напротив, стигнало се е до извеждането му от дружи служители от ресторанта, предоставящ достъп на трети лица, поради което правилно е прието, че подобно поведение е в нарушение и на чл. 17, ал.1 от КПСДА

По изложените съображения, съдът намира дисциплинарното обвинение за доказано по

този пункт.

6. По отношение на постъпила жалба вх.№ ЦУ-03- 235/23.02.2026 г. от г-жа М. Г. – главен експерт в ТОО Д..

В сигнала служителката изказва несъгласие с „недостойно поведение на прекия й ръководител г-н Д. Г.“ във връзка с обявен конкурс за назначаване на експерт в ТОО Д. в началото на 2026 г. В допълнение е възразила относно начина на провеждане на междинна и заключителна среща за оценяване изпълнението на работния план, както и за неясни и субективни критерии при оценяването й.

В писмените си обяснения г-н Д. Г. е посочил, че в законовите срокове г-жа Г. не е изказала становище относно получената годишна оценка, като в неговите правомощия на пряк ръководител на г-жа Г. е да изготвя и поставя годишна оценка за изпълнението на поставените задачи.

Видно от Протокол № 7 от 01.04.2026 г. за проведено заседание на ДС членовете на съвета единодушно са приели, че с поведението се г-н Д. Г. не е спазил правилата на ЗДСл и Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация, като виновно с нарушил чл. 89, ал. 2, т. 1 от ЗДСл - не е изпълнил свои служебни задължения като не е спазил процедурата за оценяване на изпълнението на длъжността съгласно Наредбата за условията и реда за оценяване изпълнението на служителите в държавната администрация и ЗДСл. Прието е и нарушение на принципа за конфиденциалност по чл. 2, т. 9 от Кодекса, тъй като не е опазил информация, придобита при или по повод на изпълнение на служебните му задължения, като е разкрил оценяването на г-жа М. Г. пред друг служител па НССЗ, който не е от посочените в Наредбата за условията и реда за оценяване изпълнението па служителите в държавната администрация и ЗДСл.

ДНО е приел за доказано твърдението на г-жа М. Г., че за годишното оценяване за 2025 г. е нарушена процедурата за оценяване на изпълнението на длъжността, тъй като г-н Д. Г. е разкрил информация за оценяването й пред други служители, различни от посочените в Наредбата за условията и реда за оценяване изпълнението на служителите в държавната администрация и ЗДСл.

В допълнение, с поведението си при проведените изслушвания г-н Д. Г. не съдействал на Дисциплинарния съвет и на изпълнителния директор на НССЗ, като не е посочил нови доказателства и/или обяснения, по същество не е отговорил на отправените му въпроси, а пред Дисциплинарния съвет е изискал въпросите да му бъдат представени в писмен вид и е уточнил, че поддържа писмените си обяснения.

ДНО е възприел становището на ДС, че с визираното поведение служителят е нарушил виновно чл.89, ал.2, т.1 от ЗДСл и чл. 2, т. 9 от КПСДА.

Съдът намира вмененото дисциплинарно нарушение за недоказано. На първо място, не е посочена конкретна нарушена разпоредба на Наредбата за условията и реда за оценяване изпълнението на служителите в държавната администрация. На следващо място, в цитираната наредба за разписани подробни правила относно процедурата за оценяване, във всеки етап от която участва и оценяваният служител – изготвяне на индивидуален план, междинна и заключителна срещи. По силата на чл.20 от Наредбата оценяваният ръководител попълва съответния формуляр, подписва го и запознава *оценявания* със съдържанието му, като оценяваният също е длъжен да подпише формуляра. Оценяваният ръководител предава формуляра на контролиращия ръководител след изтичане на 7-дневния срок за възразение. Оценяваните служители

имат право на възражението съгласно чл.23 от Наредбата. Основателно е възражението на жалбоподателя, че служителката М. Г. не е възразила срещу оценяването ѝ по реда на Наредбата.

В допълнение, свидетелката на жалбоподателя И. Д. Т. установява, че като главен секретар на НССЗ е имала качеството на контролиращ ръководител по Наредбата за условията и реда за оценяване изпълнението на служителите, респ. е преглеждала всяка една оценка и е давала своята оценка, след поставяне на оценка от прекия ръководител – Д. Г.. Съответно, нито един от подалите сигнали не е отразил, че не е съгласен с оценката във формуляра, нито е обсъждал със свидетелката несъгласието си с оценката.

По-нататък, дори да е налице нарушение на принципа за конфиденциалност по чл. 2, т. 9 от КПСДА, то това нарушение по вид и тежест не съответства на наложеното най-тежко дисциплинарно наказание уволнение по смисъла на чл.91 от ЗДСл.

По изложените съображения съдът приема, че в тази му част дисциплинарно нарушение за недоказано, респ. не е извършено.

7. По отношение на постъпила жалба от г-жа Т. К. – системен координатор в Дирекция „АФД“ с вх.№ ЦУ-03- 244/23.02.2026 г.

В жалбата е посочено, че г-н Д. Г., като главен директор на ГДТОО, „нееднократно е имал непрофесионално и неетично отношение“ спрямо К., проявено в хода на служебната им комуникация. Даден е пример със случай от 20.11.2025 г. по повод получен имейл от друг директор на НССЗ, който поискал определени права за достъп до информационната система на службата. Тогава била потърсена по телефона от г-н Д. Г., който ѝ крещял защо и на какво основание е дала тези права. Цитираната имейл-кореспонденция е приложена към сигнала.

В писмените си обяснения жалбоподателят сочи, че е забелязал промени в правата на потребителите в модула, поради което попитал г-жа К., тя ли е предоставила администраторски достъп на г-н В. през началото на 2025 г., тъй като съгласно разпореждане на главния секретар от 17.05.2024 г., същият няма администраторски права. Тя отговорила, че тя го е направила администратор. Г. я попитал на какво основание е направила това, при което г-жа К. казала, че ще провери и с това разговорът приключил.

Видно от Протокол № 7 от 01.04.2026 г. за проведено заседание на ДС, на него г-н В. посочил, че преди да изпрати на г-жа Т. К. имейла - приложен към сигнала ѝ, достъпът му е бил спрян и той не знае от кого, но с голяма доза вероятност може да се счита, че достъпът му е бил спрян от г-н Д. Г.. Всички членове на ДС се съгласили с констатацията и становището на г-н В., че г-н Д. Г. е потърсил обяснения и отговорност от г-жа Т. К., но не могат със сигурност да докажат, че г-н Д. Г. е спрял достъпа. Г-н В. допълнил, че г-н Д. Г. до голяма степен си противоречи, тъй като съгласно приложения като доказателство към писмените му обяснения имейл от г-жа Т. - главен секретар на НССЗ към него момент, същата е посочила: „Лице, което с права на администратор по отношение на ИС, може да дава права и на други лица“, а г-жа Т. К. е с права на администратор на ИС „Консултации“, докато в имейла на г-жа Т. изискването за специално разрешение от изпълнителния директор/главния секретар за административни права се отнася единствено за интернет страницата на НССЗ. Членовете на ДС единодушно са приели, че г-н Д. Г. не е спазил правилата на ЗДСл, като виновен е нарушил чл. 89, ал. 2, т. 3 - не е спазил кръга на служебните си правомощия, потърсил е отговорност от г-жа Т. К. за

извършени от нея действия, без това да влиза в неговите служебни правомощия, като е превишил същите. Посочено е, че г-н Д. Г. не е пряк ръководител на г-жа Т. К., но е възпрепятствал изпълнение на служебни задължения от нейна страна - същата е системен администратор на НССЗ и е с права на администратор на информационната система на НССЗ, предвид което може да дава права на други лица, съгласно приложените от самия г-н Д. Г. доказателства - имейл от г-жа Т. - главен секретар на НССЗ към него момент и Справка на потребители и права на достъп.

ДНО е приел, че на 20.11.2025 г., в телефонен разговор с г-н Д. Г. по повод на даден в същия ден достъп до информационната система на НССЗ „Консултации“, същият с висок тон, иронични и подигравателни реплики по адрес на г-жа Т. К., е потърсил обяснение и отговорност от г-жа К. защо е дала достъп на служител на НССЗ, при това на директор на дирекция, която е пряко отговорна за събиране и обобщаване на информацията от всички информационни масиви и бази данни, администрирани в системата на службата, в т.ч. с интернет страницата на НССЗ, и то във връзка с изпълнение на служебните задължения на този директор и изпълнение на задача, поставена му от изпълнителния директор на НССЗ - да изготви задание за функционалностите на информационната система на НССЗ. Въз основа на доказателствената съвкупност е прието, че сведенията в сигнала са доказани.

В допълнение, с поведението си при проведените изслушвания г-н Д. Г. не съдействал на Дисциплинарния съвет и на изпълнителния директор на НССЗ, като не е посочил нови доказателства и/или обяснения, по същество не е отговорил на отправените му въпроси, а пред Дисциплинарния съвет е изискал въпросите да му бъдат представени в писмен вид и е уточнил, че поддържа писмените си обяснения. Съдът намира за правилни изводите на ДНО за липса на съдействие от страна на служителя за изясняване на спорните ситуации в изнесените срещу него сигнали по съображенията, изложени при предходните жалби.

В заключение, ДНО е възприел становището на ДС, че с визираното поведение служителят е нарушил виновно чл. 89, ал.2, т.3 от ЗДСл, като не е спазил кръга на служебните си правомощия, потърсил е отговорност от г-жа Т. К. за извършени от нея действия, без това да влиза в неговите служебни правомощия, като е превишил същите - г-н Д. Г. не е пряк ръководител на г-жа Т. К.. Същевременно, същият е възпрепятствал изпълнение на служебни задължения от страна на г-жа Т. К., която е системен администратор на НССЗ и е с права на администратор на информационната система на НССЗ, предвид което може да дава права на други лица.

Съдът съобразява, че в отлика от изложените в сигнала данни за непрофесионално и неетично отношение, дисциплинарната отговорност на служителя не е ангажирана за нарушение на КПСДА, а за нарушение на чл. 89, ал.2, т.3 от ЗДСл – неспазване на кръга на служебните правомощия. Обективен факт е, че в писмените си обяснения жалбоподателят признава, че е провел телефонен разговор с г-жа Т. К. по повод предоставени администраторски права. Предвид приложената имейл кореспонденция и заеманите от К. и Г. длъжности съдът приема за безспорно доказано вменено нарушение на чл.89, ал.2, т.3 от ЗДСл от г-н Д. Г., който без да е пряк ръководител на г-жа Т. К. е възпрепятствал изпълнение на служебните ѝ задължения като системен администратор на НССЗ, който може да дава права на други лица.

8. Относно постъпила жалба от г-н Т. Т. – главен експерт в ТОО Х., с вх.№ ЦУ-03-237/23.02.2026 г. и уточнение с вх. № ЦУ-03-237-2 от 10.03.2026 г.

Сигналът съдържа твърдения за неприемливо поведение и отношение на г-н Д. Г., което жалбоподателят определя като „трайна тенденция и постоянна картина, с които се компрометира и руши имиджа на НССЗ пред фермери, МЗХ и цялото общество“. Посочени са случаи, в които г-н Д. Г. на публични места и в присъствието на служителя от НССЗ и МЗХ, вероятно в нетрезво и опиянено състояние, се е държал неадекватно и арогантно. Даден е пример с работна среща от **12.02.2026 г.** в [населено място], на която г-н Г. авторитарно, с назидателен тон прекъсвал презентацията на г-н Т.. В заключение е посочено, че в редиците на експертния състав на НССЗ *цари атмосфера на страх*, насадена от неуважителното отношение и безпардонните реакции на г-н Г., вкл. заплашване с отрицателни последици за служителите, произтичащи от правомощията му на ръководител, при липса на добра и продуктивна работна атмосфера в Службата.

При обсъжданията на ДС по Протокол № 7 от 01.04.2026 г. г-н В. е потвърдил, че посочената в жалбата информация, касаеща поведението на г-н Д. Г. на проведената в [населено място] среща, е точна и доказана, тъй като той, като участник в срещата, е присъствал на ситуацията. Г-н М. и г-жа В., като свидетели на ситуацията, са се съгласили с г-н В., а г-жа Н., също като свидетел на ситуацията, е посочила, че тонът на г-н Д. Г. е бил *ироничен*. Членовете на ДС *единодушно* се приели, че поведението на служителя е в нарушение на чл. 2, т. 11, чл. 14, ал. 1 и ал. 3 и чл. 17, ал. 3 от КПСДА.

ДНО е приел за доказани деянията, извършени от г-н Д. Г. по време на състояла се на **12.02.2026 г.** в [населено място], по време на презентацията на г-н Т.. С позоваване на информация от г-н И. М., г-н Д. В., г-жа Н. Н. и г-жа В. В., че по време на презентацията си и особено при последващи си изказвания г-н Т. Т. е бил неколkokратно прекъсван от г-н Г. по начин, по който му е пречил да се изкаже и вероятно с цел да покаже несъществеността на мнението на г-н Т., г-н Г. е заявявал с подигравателен тон пред всички, че „колегата Т. иска пожизнена оценка в НССЗ“.

В допълнение, с поведението си при проведените изслушвания г-н Д. Г. не съдействал на Дисциплинарния съвет и на изпълнителния директор на НССЗ, като не е посочил нови доказателства и/или обяснения, по същество не е отговорил на отправените му въпроси, а пред Дисциплинарния съвет е изискал въпросите да му бъдат представени в писмен вид и е уточнил, че поддържа писмените си обяснения. Съдът намира за правилни изводите на ДНО за липса на съдействие от страна на служителя за изясняване на спорните ситуации в изнесените срещу него сигнали по съображенията, изложени при предходните жалби.

В заключение, в оспорената заповед ДНО е възприел становището на ДС, че с визираното поведение служителят е нарушил виновно чл. 2, т. 11, чл. 14, ал. 1 и ал. 3 и чл. 17, ал. 3 от КПСДА.

Идентично на обсъжданията по предходните т.1, т.4 и т.5 съдът приема, че по отношение и на този сигнал следва да се даде превес на численото преимущество на свидетелите – очевидци, които по единен и безпротиворечив начин установяват поведението на ръководния служител. Наред с жалбоподателя г-н Т. Т., това са членовете на ДС г-н И. М., г-н Д. В., г-жа Н. Н. и г-жа В. В., които са били очевидци на описаното в жалбата. Независимо, че в случая членовете на ДС могат да се приемат като заинтересовани свидетели, то техните показания не се изключват дефинитивно, а се преценяват съобразно чл.172 от ГПК, с оглед съответствието им с другите доказателства по делото. В противоречие с тях са единствено писмените обяснения на г-н Д. Г., според които „в нито един момент в разговор с колега не е използвал обидни думи или епитети, вкл. към

г-н Т., а напротив – с неправомерните си действия г-н Т. е този, който нарушава етичните правила и норми в държавната администрация“.

Именно в заключителната точка от обсъждането на вменените на служителя дисциплинарни нарушения е мястото да се отбележи, че *абсолютно всички* подадени срещу г-н Д. Г. жалби/сигнали съдържат твърдения за неприемливо етично поведение от негова страна към жалбоподателите. За пет от тях ДНО е приел, че не съдържат конкретика и доказателства - В. П., М. Н., С. Д.-М., С. Р. и Ю. З.. За други три от тях – на Д. А., М. Г. и Т. К. ДНО не е възприел тезата за етични нарушения, а за такива по чл.89, ал.2, т.1 и т.3 от ЗДСл. Останалите 8 сигнала (4 от тях обединени в един) касаят твърдения за етични нарушения, които по вече изложени в решението мотиви съдът приема за доказани. Дължим е извод за системност в поведението на ръководния служител, вкл. при данни за наличие на множество други случаи, за които не са били подавани сигнали, респ. същите биха били извън преклузивните срокове по чл.94, ал.1 от ЗДСл. Седем от сигналите касаят конкретни случаи от поведението на г-н Д. Г. на работна среща в [населено място], в периода 11-13.02.2026 г., вкл. последният коментиран случай по жалба на г-н Т. Т.. За част от сигналите, подробно посочени в решението, са събрани сведения от трети лица – свидетели-очевидци, които подкрепят изнесеното в сигналите. Съвкупната преценка на събраните по делото доказателства касателно всички доказани случаи на дисциплинарни нарушения (извън това по т.6 относно М. Г.) навеждат съда на категоричен и несъмнен извод, че поведението на ръководни служител е в нарушение на етичните правила за поведение на служителите в държавната администрация.

И по отношение жалбата на г-н Т. Т. визираните за нарушени разпоредби чл. 2, т. 11, чл. 14, ал. 1 и ал. 3 и чл. 17, ал. 3 от КПСДА вече са цитирани и не следва да се преповтарят. В отлика от вменените с етичните правила задължения на държавния служител, поведението на г-н Д. Г., още повече спрямо подчинен служител, в никакъв случай не е любезно или възпитано, не се отличава с *уважение и коректност*, така че да не накърнява достойнството и правата на отделна личност.

По изложените съображения, съдът намира дисциплинарното обвинение за доказано по този пункт.

9.В заключителните обсъждания по Протокол №7 от 01.04.2026 г. на ДС г-н Д. В. е изразил становище, че нарушенията на г-н Д. Г. са тежки и груби, същите са извършени виновно и с умисъл, не са предизвикани от извънредни обстоятелства или от потърпевшите/жалбоподателите. Към това становище са се присъединили членовете на ДС г-н Б. С., г-н И. М. и г-н Б. П.. Г-н И. М. е добавил, че по седем жалби/сигнали Д. съвет единодушно счита, че на г-н Д. Г. следва му се търси дисциплинарна отговорност по смисъла на ЗДСл, но има и много други, които въпреки, че не са категорично доказани, подкрепят на становището, че нарушенията, съответно техните последици са тежки, както за службата, така и за нейни служители. Г-н Н. е посочил, че г-н Д. Г. е ръководител на най-голямата дирекция в НССЗ и като такъв следва да дава пример с поведението си, а неговата отговорност е по-голяма от тази на служител без ръководни функции, което увеличава тежестта на нарушенията. Допълнил, че е много показателно, че девет от жалбите са подадени от служители, пряко подчинени на г-н Д. Г., като част от тях са потвърдени и от други четирима служители също пряко подчинени на г-н Г.. Членовете на ДС г-жа Н. Н. и г-жа В. В. са приели за вярно, че очакванията и изискванията към ръководителите са по-високи и те трябва да са за пример, но на база на средно

претеглената тежест нарушенията не са толкова тежки, извършени са виновно, но неосъзнато, поради което са гласували за налагане на наказание „понижение в по-долен ранг за срок от 6 месеца до 1 година“.

В обобщение е посочено в оспорената заповед, че нарушенията на г-н Д. Г. са тежки и груби, същите са извършени виновно и с умисъл, не са предизвикани от извънредни обстоятелства или от потърпевшите/жалбоподателите, същите са системни/повтарящи се, през по-дълъг период от време. Поведението на г-н Д. Г. е недопустимо, неетично и неколегиално, като последица от поведението на г-н Д. Г. са настъпили вреди по репутацията на НССЗ - уронен е нейният престиж, в т.ч. пред външни за службата хора; уронено е достойнството на служители на НССЗ; разрушена е работната атмосфера, насадено е напрежение между отделни служители, между служители и ръководители и е породено напрежение между дирекции в НССЗ, което води до по-неефективен работен процес. Поведението на г-н Д. Г. е непрофесионално: не спазва стриктно служебните си задължения - като последица това е довело неспазване кръга на служебните правомощия и превишаване на власт и компетенции, както и навлизане и изпълнение на задължения, относими към други длъжности, довело до неизпълнение на служебни задължения от служители на НССЗ и/или до затрудняване изпълнението на служебни задължения от служители на НССЗ и/или до търсене на обяснения и отговорност от служител, на който г-н Д. Г. не е пряк ръководител.

Като правно основание за налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание по чл. 90, ал. 1, т. 5 от ЗДСл са посочени разпоредбите на чл. 89, ал. 1 и ал. 2, т. 1, т. 3 и т. 5 от ЗДСл - дисциплинарни нарушения са: неизпълнение на служебните задължения, неспазване кръга на служебните правомощия и неспазване на правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация. За пълнота следва да се отбележи, че по отношение на М. Г. е вменено дисциплинарно нарушение по чл.89, ал.2, т.1 от ЗДСл, което според съда е недоказано.

По вече изложените съображения съдът приема за доказани вменените на жалбоподателя дисциплинарни нарушения по чл.89, ал.2, т.3 и т.5 от ЗДСл. Тежестта на извършените нарушения и настъпилите от тях последици за държавната служба или за гражданите, формата на вината на държавния служител, както и цялостното му служебно поведение, са указание, че при налагането на най-тежкото дисциплинарно наказание не е допуснато нарушение на чл.91, ал.1 от ЗДСл, вр. чл.6, ал.2 от АПК. Както обосновано е посочил ДНО в заключителната част на оспорената заповед, нарушенията на г-н Д. Г. са тежки и груби, извършени виновно и с умисъл, като поведението на ръководния държавен служител е неетично и неколегиално, с настъпили вреди както по репутацията на НССЗ, така и за достойнството на служители на НССЗ, между които е насадено напрежение, както и между дирекции в НССЗ, което води до по-неефективен работен процес. Съвкупната преценка на тези обстоятелства правилно и обосновано е навела ДНО на извод за наличие на основание за налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание.

Съгласно Приложение към чл.8, ал.2 от ПУДНССЗ, в сила от 01.01.2026 г., общата численост на персонала на службата е **60 щатни** бройки, от които в Главна дирекция „ТОО“ – **35 щатни** бройки. Общата администрация на Службата е организирана в дирекция "Административно-финансова дейност" с 8 щатни бройки. Специализираната администрация е организирана във:

1. Главна дирекция "Териториални областни офиси", с 27 териториални офиса и 35

щатни бройки;

2. Главна дирекция "Мобилни общински офиси", с 28 териториални офиса, с 3 щатни бройки;

3. дирекция "Анализиране, планиране и информационно осигуряване", с 11 щатни бройки.

При подадени срещу г-н Д. Г. 16 сигнала/жалби съобразно общият брой на служителите в НССЗ аритметично това означава, че всеки 4-ти служител е подал жалба с данни за неетично поведение на служителя, ръководещ най-голямата дирекция в Службата. Както се посочи, значителен брой от тези сигнали (общо 7) касаят конкретни случаи от поведението на г-н Д. Г. на работна среща в [населено място], в периода **11-13.02.2026 г.** Както в много от сигналите изрично е посочено, касае се за системно неетично поведение на ръководния служител, като конкретният повод е просто повратна точка за решението за подаване на жалба.

Обсъдено към конкретиката на казуса конкретният повод на работна среща в [населено място], в периода **11-13.02.2026 г.** според съда е мотивирал извършеното със Заповед рег.№ РД-08/03-29 от **19.02.2026 г.** на изпълнителния директор на НССЗ добавяне на Д. В. – директор на дирекция „АПИО“ към постоянните членове на ДС към НССЗ е, с което те стават общо 6, с възможност за събиране на изискуемия кворум по чл.96, ал.3 от ЗДСл. Както вече се посочи обаче, вкл. с аргумент от разпоредбата на чл.96, ал.2 от ЗДСл (Д. съвет се назначава от органа по назначаването) съдът приема, че е изцяло в оперативната самостоятелност на органа по назначаване да определи състав на ДС съобразно чл.96, ал.1 от ЗДСл – от трима до седем редовни членове, което изискване в случая е спазено. Напълно логично е подадените до изпълнителния директор на НССЗ жалби да бъдат обединени и предадени едновременно на председателя на ДС, както се установява от показанията на св. И. Т., още повече, че значителна част от сигналите касаят конкретна работна среща в [населено място], в периода **11-13.02.2026 г.** Дори да са налице индиции за някаква предварителна подготовка по събиране на информация за нарушения и по мотивиране на служители да подадат сигнали за тези нарушения, обективен факт е, че 11 от подадените сигнали са приети както от ДНО, така и от съда за доказани. Доколкото същите съдържат данни за тежки дисциплинарни нарушения по чл.89, ал.2, т.3 и т.5 от ЗДСл и при правилна преценка на органа по чл.91 от ЗДСл, съдът приема, че оспорената заповед е законосъобразна и като такава следва да бъде оставена в сила. При преценка на баланса между обществения интерес от благоприятна работна атмосфера в администрацията, която да не уронва авторитета и престижа на НССЗ и личното достойнство на работещите в Службата служители, от една страна и от друга страна – личния интерес на служителя, допуснал дисциплинарни нарушения, съдът намира, че не е накърнен чл.6, ал.2 от ЗДСл. Липсват данни за засягане на права и законни интереси на жалбоподателя в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законовата цел при невъзможност за налагане на друга, по-лека дисциплинарна мярка съобразно обществения интерес да не се допуска нарушаване на правата и интересите на другите граждани в обществото. По изложените съображения са неоснователни доводите на жалбоподателя за несъответствие на отказа със законовата цел по смисъла на чл.146, т.5 от АПК.

По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 от АПК е дължимо отхвърляне на оспорването.

При този изход на спора на основание чл.143, ал.3 АПК жалбоподателят следва да

бъде осъден да заплати на ответника сторените разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1200 евро. Съгласно чл.8, ал.3 от Наредба № 1/2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (Наредба № 1/2004 г.) за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лв. В случая, договореното и заплатено адвокатско възнаграждение в двоен размер по чл.8, ал.3 от Наредба № 1/2004 г. напълно съответства на фактическата и правна сложност на спора, при липса на възражение по чл.78, ал.5 от ГПК.

Водим от горното, Административен съд София – град, Първо отделение, 69-и състав,
РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. С. Г., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адв. Д. Т. от САК, срещу Заповед № РД-10-13 от 21.04.2026г., издадена от изпълнителния директор на НССЗ, с която му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение.

ОСЪЖДА Д. С. Г., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на Национална служба за съвети в земеделието, [населено място], [улица], БУЛСТАТ[ЕИК], на основание чл.143, ал.3 от АПК разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1200 евро.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: